

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

8. juli 2003 *

I sag T-132/01,

Euroalliages, Bruxelles (Belgien),

Péchiney électrométallurgie, Courbevoie (Frankrig),

Vargön Alloys AB, Vargön (Sverige),

Ferroatlántica, Madrid (Spanien),

ved advokaterne D. Voillemot og O. Prost,

sagsøgere,

støttet af

Kongeriget Spanien ved L. Fraguas Gadea, som befuldmægtiget, og med valgt
adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz og S. Meany, som befuldmægtigede, bistået af barrister A.P. Bentley, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

TNC Kazchrome, Alma Ata (Kasakhstan),

og

Alloy 2000 SA, Strassen (Luxembourg),

ved advokaterne J.E. Flynn, J. Magnin og S. Mills,

intervenienter,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse 2001/230/EF af 21. februar 2001 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36) for så vidt angår importen med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Rusland, Ukraine og Kasakhstan,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS (Anden
Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung,
P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. november
2002,

af sagt følgende

Dom

Twistens baggrund

- 1 Siden begyndelsen af 1980'erne er der blevet indført antidumpingforanstaltninger på importen af ferrosilicium med oprindelse i visse tredjelande. Der blev indført foranstaltninger mod importen fra Venezuela i 1983. Importen fra Brasilien og Sovjetunionen er omhandlet i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2409/87 af 6. august 1987 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien og om godtagelse af tilsagn afgivet af Italmagnésio SA i Brasilien og af Promsyrio-Import i Sovjetunionen (EFT L 219, s. 24). Rådet indførte ved forordning (EØF) nr. 3650/87 en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien (EFT L 343, s. 1). I februar 1990 godtog Rådet ved forordning (EØF) nr. 341/90 (EFT L 38, s. 1) tilsagn og indførte en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium

med oprindelse i Island, Norge, Sverige, Venezuela og Jugoslavien, bortset fra den import, der fandt sted ved salg til eksport til Fællesskabet fra de selskaber, hvis tilsagn var blevet godtaget. Disse foranstaltninger blev suppleret og udvidet ved Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien (EFT L 302, s. 1). De indførte foranstaltninger vedrørende importen fra Island, Norge og Sverige blev suspenderet med virkning fra den 1. januar 1994 ved Rådets forordning (EØF) nr. 5/94 af 22. december 1993 om suspension af antidumpingforanstaltningerne over for EFTA-landene (EFT L 3, s. 1).

- 2 Den 17. marts 1994 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 621/94 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Sydafrika og Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 77, s. 48).

- 3 Endvidere blev der ved Rådets forordning (EF) nr. 3642/92 af 14. december 1992 (EFT L 369, s. 1) indført en endelig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Polen og Egypten. Denne told ophørte som følge af Kommissionens afgørelse 1999/426/EF af 4. juni 1999 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Egypten og Polen (EFT L 166, s. 91), idet Kommissionen fandt, at det var lidet sandsynligt, at der igen ville blive forvoldt skade. Euroalliages' søgsmål til prøvelse af denne sidstnævnte afgørelse blev forkastet ved Rettens dom af 20. juni 2001, Euroalliages mod Kommissionen (sag T-188/99, Sml. II, s. 1757, herefter »Euroalliages I-dommen«).

- 4 Den 10. juni 1998 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om det forestående udløb af antidumpingforanstaltningerne indført ved forordning nr. 3359/93 og nr. 621/94 (EFT C 177, s. 4).

- 5 Efter offentliggørelsen af denne meddelelse fremsatte Euroalliances en anmodning om fornyet undersøgelse af de foranstaltninger, der kom til udløb, i henhold til artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«), for så vidt angik importen fra Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela.

- 6 Da Kommissionen efter høring af Det Rådgivende Udvalg fastslog, at der fandtes tilstrækkelige beviser til at begrunde indledning af en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, offentliggjorde den en meddelelse om indledning af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1998 C 382, s. 9) og iværksatte en undersøgelse. Undersøgelsen af dumpingpraksis omfattede perioden fra den 1. oktober 1997 til den 30. september 1998 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af skaden omfattede perioden, der løb fra og med 1993 indtil undersøgelsens udløb. Kommissionen foretog med henblik på undersøgelsen af Fællesskabets interesser en analyse fra 1987 og indtil undersøgelsesperioden.

- 7 I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, forblev de foranstaltninger, der var indført vedrørende den i anmodningen om fornyet undersøgelse omhandlede import, i kraft, indtil resultatet af den fornyede undersøgelse forelå.

- 8 Undersøgelsen varede længere end to år, hvilket Kommissionen forklarer med, at det var vanskeligt at indsamle visse oplysninger på grund af det store antal berørte lande og de ændringer, der skete i Fællesskabets sammensætning i 1995, samt de frister, der var meddelt parterne til at fremsætte deres synspunkter henset til den komplekse analyse af Fællesskabets interesser.

- 9 Kommissionen redegjorde i et dokument af 28. august 2000 for de faktiske omstændigheder og væsentlige forhold, på grundlag af hvilke den ville anbefale en godkendelse af, at foranstaltningerne kunne udløbe (herefter »disclosure-dokumentet«).
- 10 Kommissionen vedtog den 21. februar afgørelse 2001/230/EF om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Brasilien, Folkerepublikken Kina, Kasakhstan, Rusland, Ukraine og Venezuela (EFT L 84, s. 36, herefter »den anfægtede afgørelse«).
- 11 Det anføres i denne afgørelse, at den foretagne fornyede undersøgelse ledte Kommissionen til at konkludere, for så vidt angår importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, at foranstaltningernes udløb favoriserede fortsat eller fornyet dumping og skade. Den anfægtede afgørelses betragtning 129 er affattet således:

»I lyset af konstateringen af, at der er sandsynlighed for fortsat og fornyet dumping, og at dumpingimporten med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland [og Ukraine] måske vil stige betydeligt, hvis foranstaltningerne udløber, konkluderes det, at EF-erhvervsgrenens situation vil blive forværret. Selv om det er vanskeligt at vurdere omfanget af denne forværring, er det ikke desto mindre sandsynligt, at der igen vil blive forvoldt skade i betragtning af, at erhvervsgrenens priser og rentabilitet er faldende. For Venezuelas vedkommende er det ikke sandsynligt, at det vil få nogen væsentlig skadelig virkning, hvis foranstaltningerne udløber.«

- 12 Kommissionen undersøgte herefter, om opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne var i Fællesskabets interesse. Inden for rammerne af denne vurdering tog Kommissionen hensyn til flere forhold, nemlig for det første til den omstændighed, at EF-erhvervsgrenen ikke havde været i stand til at drage tilstrækkelig fordel

af de foranstaltninger, der blev indført i 1987, eller i stand til at overtage markedsandele fra de EF-producenter, der forsvandt fra markedet, og for det andet til den omstændighed, at stålproducenterne i Fællesskabet havde lidt under negative følgevirkninger i form af ekstra omkostninger i løbet af den periode, hvor disse antidumpingforanstaltninger fandt anvendelse.

- 13 Kommissionen fastslog følgende i den anfægtede afgørelses punkt 153 og 154:

»(153) De nøjagtige følgevirkninger af foranstaltingernes udløb for EF-erhvervsgrenen er uklare, og tidligere erfaringer viser, at det ikke er sikkert, at en opretholdelse af foranstaltingerne vil medføre betydelige fordele for EF-erhvervsgrenen. Derimod er det tydeligt, at stålindustrien i lang tid har været udsat for kumulerede negative virkninger, som ville blive unødigt forlænget, hvis foranstaltingerne blev opretholdt.

(154) Kommissionen kunne derfor klart konkludere, at en opretholdelse af de gældende foranstaltinger ville være i strid med Fællesskabets interesser efter at have vurderet følgevirkningerne af henholdsvis en videreførelse og ophævelse af foranstaltingerne for alle involverede parters interesser, jf. artikel 21 i grundforordningen. Foranstaltingerne bør derfor udløbe.«

- 14 Af disse grunde bestemtes det i den anfægtede afgørelses konklusion, at den omhandlede dumpingprocedure blev afsluttet, hvorved foranstaltingerne vedrørende den undersøgte import udløb.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2001 har sagsøgerne anlagt nærværende sag.
- 16 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne også fremsat en begæring med en principal påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede afgørelse udsættes, for så vidt som den afslutter antidumpingproceduren vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine, og at det pålægges Kommissionen at genindføre den ved forordning nr. 3359/93 og nr. 621/94 indførte antidumpingtold, og en subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen at stille krav om, at importørerne af ferrosilicium med oprindelse i disse fire lande stiller en garanti, der svarer til den ved disse forordninger indførte antidumpingtold, og lader deres import registrere, og endelig en mere subsidiær påstand om, at det pålægges Kommissionen over for de nævnte importører at stille krav om, at de lader deres import registrere.
- 17 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor samme dag har sagsøgerne ligeledes fremsat begæring om, at der træffes afgørelse i henhold til hasteproceduren i artikel 76a i Rettens procesreglement. Ved afgørelse af 12. juli 2001 besluttede Anden Udvidede Afdeling, at denne begæring ikke kunne imødekommes.
- 18 Ved kendelse af 1. august 2001, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, Sml. II, s. 2307), bestemte Rettens præsident, at importen af ferrosilicium med oprindelse i Kina, Kasakhstan, Rusland og Ukraine skulle undergives en registreringsprocedure, hvor importørerne ikke skulle stille garanti.

- 19 Ved kendelse af 14. december 2001, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen (sag C-404/01 P(R), Sml. I, s. 10367), ophævede Domstolens præsident den kendelse, som Rettens præsident afsagde den 1. august 2001, og hjemviste sagen til Retten.
- 20 Ved kendelse af 27. februar 2002, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen (sag T-132/01 R, Sml. II, s. 777), afviste Rettens præsident begæringen om foreløbige forholdsregler.
- 21 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling den 6. november 2001 blev der givet Kongeriget Spanien tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgernes påstande. Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling den 7. januar 2002 blev der givet virksomhederne TNC Kazchrome og Alloy 2000 SA tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande. Sagsøgerne har i henhold til procesreglementets artikel 116, stk. 2, fremsat begæring om, at visse fortrolige forhold, der findes i deres begæring om at træffe afgørelse i henhold til hasteproceduren, ikke tilstilles intervenienterne. Sagsøgerne har fremlagt en ikke-fortrolig udgave af processkriftet. Intervenienterne har kun fået tilstillet denne ikke-fortrolige udgave. Intervenienterne har ikke fremsat indsigelser i denne forbindelse. Intervenienterne indleverede deres processkrift inden for den fastsatte frist.
- 22 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres for så vidt angår importen fra Folkerepublikken Kina, Rusland, Ukraine og Kasakhstan.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Sagsøgernes påstande tages til følge.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Intervenienterne TNC Kazchrome og Alloy 2000 har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale de af intervenienterne afholdte omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 26 Sagsøgerne har formuleret deres klagepunkter i to anbringender vedrørende dels en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, artikel 21 og artikel 6, stk. 6, samt af retten til forsvar i forbindelse med fastlæggelsen af Fællesskabets interesser, dels åbenbart urigtige skøn i analysen af Fællesskabets interesser. De klagepunkter, der er fremsat inden for rammerne af disse to anbringender, kan opdeles i fem grupper. For det første har sagsøgerne kritiseret Kommissionen for i forbindelse med dens vurdering af Fællesskabets interesser at have taget hensyn til visse forhold, der er i strid med grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21 (første til fjerde led af det første anbringende) (jf. nedenfor under B). For det andet har sagsøgerne påberåbt sig en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 6, samt af retten til forsvar med den begrundelse, at Kommissionen afviste at foranstalte et møde med brugerne (femte led af det første anbringende) (jf. nedenfor under C). For det tredje har sagsøgerne anført, at Kommissionen ikke kunne anfægte de konklusioner, Rådet drog vedrørende Fællesskabets interesser på tidspunktet for foranstaltningernes indførelse (første led af det andet anbringende) (jf. nedenfor under A). For det fjerde har sagsøgerne kritiseret Kommissionen for at have udøvet flere åbenbart urigtige skøn ved dens analyse af Fællesskabets interesser (andet til fjerde led af det andet anbringende) (jf. nedenfor under D). Endelig har sagsøgerne, dog uden udtrykkeligt at gøre et anbringende herom gældende, kritiseret Kommissionen for, at den anfægtede afgørelse ikke i flere henseende er tilstrækkelig begrundet (jf. nedenfor under E).
- 27 Først behandles de principper, der regulerer vurderingen af Fællesskabets interesser ved en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kommer til udløb, og i den sammenhæng skal det første led af det andet anbringende behandles.

A – De principper, der regulerer vurderingen af Fællesskabets interesser ved en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kommer til udløb, og det første led i det andet anbringende

1. Parternes argumenter

- 28 Hvad for det første angår den generelle retlige ramme i denne sag har parterne i deres argumentation vedrørende sagsøgenes anbringender givet udtryk for forskellige opfattelser af fortolkningen af de bestemmelser, der regulerer Kommissionens rettigheder og forpligtelser i den foreliggende sag.
- 29 Kongeriget Spanien, der er inter文eneret til støtte for sagsøgerne, er af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse er i strid med en ordlydsfortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 2. Kongeriget Spanien er af den opfattelse, at når det er fastslået, at der er sandsynlighed for fornyet dumping og deraf følgende skade, skal Kommissionen drage de i denne bestemmelse fastsatte konsekvenser, og at Kommissionens skønsbeføjelse ikke kan lede institutionen til den konklusion, den har draget i denne sag.
- 30 For så vidt angår undersøgelsen af Fællesskabets interesser har sagsøgerne gjort gældende, at grundforordningens artikel 21 har til formål at skabe snævre rammer både for de betingelser, under hvilke de berørte parter kan gøre deres synspunkter gældende, og for de forhold, som institutionerne kan tage i betragtning. Sagsøgerne har understreget, at denne nye bestemmelse giver fællesskabsinstitutionerne ret til ikke at vedtage antidumpingforanstaltninger, selv om det er fastslået, at der er sket skadelig dumping, hvilket er en yderst alvorlig afgørelse, for så vidt angår påvirkningen af den pågældende EF-erhvervsgræn. Ifølge sagsøgerne vil en liberal fortolkning af artikel 21 være i strid

med hensigten hos medlemsstaterne, der ønskede, at analysen af Fællesskabets interesser inden for rammerne af antidumpingproceduren ikke »udvandes«, hvilket kan skade den nødvendige anvendelse af dette instrument. Sagsøgerne har i denne henseende påberåbt sig betragtning 30 til grundforordningen.

- 31 Sagsøgerne er af den opfattelse, at grundforordningens artikel 21 ikke blev indført for, at Kommissionen selv kunne foretage en dybtgående analyse af Fællesskabets interesser. Ifølge sagsøgerne skal denne dybtgående analyse være en følge af de påstande og relevante bevisligheder, som de berørte parter er fremkommet med. Sagsøgerne har anført, at bevisbyrden i denne forbindelse navnlig påhviler brugerne. Ifølge sagsøgerne kan de supplerende analyser, som Kommissionen kan foretage, alene tjene som en efterprøvelse af de påstande og bevisligheder, de berørte parter er fremkommet med.
- 32 For det andet har sagsøgerne til støtte for det første led af det andet anbringende bemærket, at Rådet ved vedtagelsen af de foranstaltninger, der var genstand for den omtvistede fornyede undersøgelse, konkluderede, at det var i Fællesskabets interesse at indføre antidumpingforanstaltninger, navnlig under hensyn til foranstaltningernes betydning for brugerne. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen kun kunne anfægte disse konklusioner, hvis nye forhold gjorde det muligt at antage, at foranstaltningerne havde en usædvanlig negativ følgevirkning for brugernes situation. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen i disclosure-dokumentet af 28. august 2000 var af den opfattelse, at der var opstået en ny situation for brugerne, idet omkostningsandelen til ferrosilicium set i forhold til brugernes produktionsomkostninger var steget, men Kommissionen fastholdt ikke denne argumentation efter at have hørt sagsøgernes argumenter hertil. Sagsøgerne har heraf udledt, at da den del, som omkostningerne til ferrosilicium udgjorde af brugernes produktionsomkostninger, var forblevet den samme i den periode, hvori foranstaltningerne var i kraft, er der ingen gyldig grund til, at Kommissionen afviger fra Rådets konklusioner. Endvidere er sagsøgerne af den opfattelse, at Kommissionen ikke kan påberåbe sig en påstået kumuleret virkning af foranstaltningerne for at berettige foranstaltningernes udløb.
- 33 Kommissionen har bestridt sagsøgernes synspunkt om, at Kommissionen skulle have en i det væsentlige passiv rolle, som er begrænset til at efterprøve de påstande

og bevisligheder, de berørte parter er fremkommet med, når den skal bedømme Fællesskabets interesse. Kommissionen er af den opfattelse, at den har pligt til at udvise objektivitet og omhu i overensstemmelse med principperne om god forvaltningsskik. Kommissionen udleder heraf, at den ikke alene skal undersøge de bevisligheder, den eventuelt bliver forelagt af de berørte parter.

- 34 Intervenienterne har anført, at Kommissionen har en betydelig skønsmargen ved fastlæggelsen af Fællesskabets interesse i at opretholde en antidumpingtold.
- 35 Hvad angår det første led af det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at den vurdering, den foretager ved afvejningen af de forskellige interesser, skal være langsigtet og kan udvikle sig i løbet af de fem år, hvorunder foranstaltningerne sædvanligvis forbliver i kraft.

2. *Rettens bemærkninger*

a) Fortolkningen af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21

- 36 Endelige antidumpingforanstaltninger udløber i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, fem år efter indførelsen heraf, »medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade«.

37 Det fremgår for det første af denne ordlyd, at hovedreglen er, at en foranstaltning udløber efter fem år, mens dens opretholdelse er en undtagelse. Det fremgår dernæst heraf, at en foranstaltnings opretholdelse afhænger af resultatet af en vurdering af følgerne af dens udløb, altså af en forudsigtelse, der bygger på hypoteser vedrørende markedssituationens fremtidige udvikling. Endelig fremgår det af denne bestemmelse, at den blotte mulighed for, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, ikke er tilstrækkelig til at begrunde, at en foranstaltning opretholdes, idet det er en betingelse, at myndighederne på grundlag af en undersøgelse positivt har fastslået, at det er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade.

38 Grundforordningens artikel 11, stk. 2, nævner ikke udtrykkeligt Fællesskabets interesse som en af betingelserne for, at en foranstaltning, der kommer til udløb, kan opretholdes.

39 Det bestemmes ikke desto mindre i grundforordningens artikel 11, stk. 5, at fornyede undersøgelser ved foranstaltningers udløb skal gennemføres i henhold til de relevante bestemmelser i denne forordning, der vedrører procedurerne for og gennemførelsen af undersøgelser. Endvidere bestemmer grundforordningens artikel 11, stk. 9:

»I alle genoptagede undersøgelser eller undersøgelser om tilbagebetaling, som gennemføres i henhold til denne artikel, anvender Kommissionen under forudsætning af uændrede omstændigheder de samme metoder, som benyttedes i den undersøgelse, der resulterede i indførslen af den pågældende told, idet der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i artikel 2, særligt stk. 11 og 12, og bestemmelserne i artikel 17.«

40 Det kan af disse bestemmelser udledes, at betingelserne for at opretholde en foranstaltning, der kommer til udløb, mutatis mutandis er de samme som de betingelser, der gælder ved indførelsen af nye foranstaltninger.

41 Det bestemmes i denne forbindelse i grundforordningens artikel 9, stk. 4:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Rådet med simpelt flertal på forslag fra Kommissionen og efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg afgørelse om indførelse af en endelig antidumpingtold.«

42 Derfor skal betingelsen om Fællesskabets interesse i grundforordningens artikel 9, stk. 4, og artikel 21 også tages i betragtning, når det i forbindelse med en fornyet undersøgelse skal afgøres, om foranstaltninger, der kommer til udløb, skal opretholdes.

43 Det skal i denne forbindelse anføres, at indførelsen af antidumpingforanstaltninger er fakultativ, hvilket navnlig følger af grundforordningens artikel 1, stk. 1, der bestemmer:

»En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.«

44 Det følger af ovennævnte bestemmelser, at grundforordningen ikke tillægger den klagende EF-erhvervsgren en ret til, at der indføres beskyttelsesforanstaltninger, selv om det er fastslået, at der finder dumping sted med deraf følgende skade. EF-erhvervsgrenen har heller ikke ret til at kræve, at en foranstaltning, der kommer til udløb, opretholdes, selv om det er fastslået, at der er sandsynlighed for, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. Sådanne

foranstaltninger kan nemlig kun indføres eller opretholdes, når det endvidere i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 4, og artikel 21 er blevet fastslået, at de er berettigede ud fra Fællesskabets interesse.

- 45 Det tilkommer i denne henseende i første omgang Kommissionen — i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 2 og 4 — at undersøge Fællesskabets interesser og efter konsultation af Det Rådgivende Udvalg at afgøre, om det er nødvendigt at handle.
- 46 De detaljerede bestemmelser, der regulerer undersøgelsen af Fællesskabets interesser, findes i grundforordningens artikel 21, hvis stk. 2-7 præciserer de procedureregler, der finder anvendelse, og hvis stk. 1 har følgende ordlyd:

»En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parter interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.«

- 47 Undersøgelsen af Fællesskabets interesser nødvendiggør i overensstemmelse med denne bestemmelse en vurdering af de sandsynlige følger — både hvis de påtænkte foranstaltninger bringes i anvendelse, og hvis de ikke bringes i anvendelse — for

EF-erhvervsgrenens interesser og for de andre berørte interesser, navnlig interesserne hos de forskellige parter, der er nævnt i grundforordningens artikel 21. Denne vurdering indebærer en forudsigelse, der bygger på antagelser om fremtidige begivenheder, som omfatter bedømmelsen af komplekse økonomiske situationer.

- 48 Endvidere kræver bedømmelsen af Fællesskabets interesser en afvejning af de forskellige berørte parter interesser og af den almene interesse og forudsætter således et politisk-økonomisk valg. I denne forbindelse pålægger artikel 21, stk. 1, sidste punktum, hvorefter myndighederne kan afstå fra at anvende foranstaltninger, når det »klart kan fastslå[s], at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger«, navnlig Kommissionen at gøre denne interesseafvejning gennemsigtig og at begrunde dens konklusioner, idet Kommissionen skal redegøre for de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for dens beslutning, og de retlige betragtninger, som har foranlediget den til at træffe denne. Kommissionen er således forpligtet til at begrunde sin bedømmelse præcist og detaljeret, således at Retten kan foretage en effektiv retlig prøvelse af denne beslutning.
- 49 Under disse omstændigheder tilkommer det Fællesskabets retsinstanser, når de skal træffe afgørelse i et annulationssøagsmål, der er anlagt til prøvelse af en afgørelse fra Kommissionen, hvorved en antidumpingprocedure afsluttes med en begrundelse, der er forbundet med Fællesskabets interesser, at efterprøve, om formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, der er lagt til grund for det anfægtede valg, er rigtige, at der ikke er foretaget en urigtig retsanvendelse eller udøvet et åbenbart urigtigt skøn, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. analogt Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, og Rettens dom af 15.10.1998, sag T-2/95, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 3939, præmis 292).
- 50 Fællesskabets retsinstanser kan derimod ikke sætte deres skøn i stedet for det, der er udøvet af de institutioner, der har kompetence til at træffe dette valg.

- 51 Det tilkommer navnlig Fællesskabets retsinstanser i forbindelse med domstolskontrollen at efterprøve, om Kommissionen har overholdt de formforskrifter, der er fastsat i grundforordningens artikel 21, stk. 2-7.
- 52 De principper, der regulerer denne procedure, er opregnet i grundforordningens artikel 21, stk. 2, der bestemmer følgende:

»For at sikre, at myndighederne kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag, når de træffer afgørelse om, hvorvidt det er i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger, kan klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer inden for de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af antidumpingundersøgelsen, give sig til kende og indgive oplysninger til Kommissionen. Sådanne oplysninger eller passende sammendrag deraf stilles til rådighed for de øvrige parter, der er omhandlet i denne artikel, og disse er berettiget til at fremsætte bemærkninger hertil.«

- 53 Det følger af ordlyden af grundforordningens artikel 21, stk. 2, at formforskrifterne i denne artikel har som mål at garantere en bedømmelse af Fællesskabets interesser på grundlag af forhold, der er så fuldstændige som muligt, og som tillige er repræsentative og pålidelige, og om hvilke alle de berørte parter har haft lejlighed til at gøre deres synspunkter gældende. Disse bestemmelser har navnlig til formål at definere de betingelser, hvorunder Kommissionen er forpligtet til at tage hensyn til de oplysninger, der er fremført af de berørte parter, som er nævnt i artikel 21, stk. 2.
- 54 Disse bestemmelser har derimod ikke til formål at forbyde Kommissionen at tage hensyn til andre forhold, der kan være relevante for bedømmelsen af Fællesskabets interesser, og som ikke er blevet bragt til Kommissionens kendskab i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i bestemmelserne i grund-

forordningens artikel 21. Det tilkommer nemlig Kommissionen på en så objektiv måde som muligt at afgøre, om en beskyttelsesforanstaltning er i Fællesskabets interesse. Kommissionen har i denne forbindelse ikke alene ret, men også pligt til at foretage en helhedsbedømmelse af situationen på det marked, der berøres af foranstaltningerne, og på andre markeder, hvor disse foranstaltninger har virkninger. Dette betyder, at Kommissionen kan tage hensyn til alle forhold, der kan være relevante for dens bedømmelse, uanset hvorfra oplysningerne hidrører, på betingelse af, at den sikrer sig, at oplysningerne er repræsentative og pålidelige.

b) Første led af det andet anbringende

- 55 I denne sag fandt undersøgelsen af Fællesskabets interesser sted i forbindelse med en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kom til udløb. En procedure, hvor der sker fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kommer til udløb, adskiller sig dog fra en procedure, der har til formål at indføre nye foranstaltninger, idet der i tilfælde af en fornyet undersøgelse allerede blev foretaget en bedømmelse af Fællesskabets interesser i forbindelse med den første vedtagelse af foranstaltningerne, og denne undersøgelse førte til, at det blev fastslået, at deres indførelse var i Fællesskabets interesse.
- 56 Det følger imidlertid ikke heraf, at institutionerne under en fornyet undersøgelse er bundet af de konklusioner, som Rådet nåede til ved den første indførelse af foranstaltningerne for så vidt angår Fællesskabets interesser.
- 57 Grundforordningen bygger navnlig på det princip, at foranstaltningernes varighed er begrænset til fem år, således at deres opretholdelse efter denne periodes udløb er en undtagelse. Denne regel er ikke alene begrundet i overholdelsen af artikel 11 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT 1994 L 336, s. 103, herefter »WTO's antidumping-aftale«), men ligeledes i, at det efter en vis periode kan være hensigtsmæssigt med

en ny bedømmelse af Fællesskabets interesser. De oplysninger, der ligger til grund for bedømmelsen af Fællesskabets interesser, kan nemlig ændre sig i løbet af foranstaltingernes anvendelse, navnlig på grund af deres virkninger.

- 58 En ny afvejning af de relevante interesser ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser med henblik på at afgøre, om foranstaltingerne kan opretholdes efter den femårsperiode, for hvilken de blev vedtaget, er ikke kun nødvendig, således som sagsøgerne har anført, når foranstaltingernes virkninger er særligt negative for brugerne, eller når det berørte markedes udvikling i den periode, hvor foranstaltingerne anvendes, er anderledes end forudsat på tidspunktet for foranstaltingernes indførelse. Selv når foranstaltingernes virkninger er helt i overensstemmelse med institutionernes forudsigelser, er det dog ikke desto mindre tilfældet, at de forskellige interesser oprindeligt blev afvejet under hensyn til, at foranstaltingerne skulle være gældende i en begrænset periode. Denne oprindelige afvejning er dermed pr. definition ikke længere direkte relevant, når det drejer sig om at afgøre, om foranstaltingerne skal opretholdes ud over den oprindeligt forudsatte periode.
- 59 Det skal tilføjes, at man ved en fornyet undersøgelse af foranstaltinger, der kommer til udløb, befinder sig i en situation, hvor der er beskyttelsesforanstaltinger i kraft. Institutionerne har således konkrete oplysninger, der kan efterprøves, vedrørende de virkninger, foranstaltingerne har haft, siden de trådte i kraft. Disse oplysninger kan forenkle analysen af Fællesskabets interesser i forhold til den undersøgelse, der skal foretages i forbindelse med en undersøgelse af, om der skal indføres nye foranstaltinger, hvor der ikke er tilsvarende oplysninger til rådighed. Disse oplysninger erstatter dog hverken den langsigtede analyse af virkningerne for Fællesskabets interesser, hvis foranstaltingerne opretholdes, eller hvis de udløber, eller den interesseafvejning, som institutionerne skal foretage.
- 60 Det følger heraf, at Kommissionen var forpligtet til at foretage en ny analyse af Fællesskabets interesser i forbindelse med den fornyede undersøgelse af de pågældende foranstaltinger. Endvidere gælder det, at omfanget af domstolsprøvelsen med bedømmelsen af Fællesskabets interesser ikke ændres som følge af, at analysen fandt sted inden for rammerne af en fornyet undersøgelse. Det følger af ovenstående, at første led af sagsøgernes andet anbringende er ugrundet.

B — *De fire første led af det første anbringende*

1. *Anbringendets første led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21 på grund af, at der ved analysen af Fællesskabets interesser blev taget hensyn til perioden siden 1987*

a) *Parternes argumenter*

- 61 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, er af den opfattelse, at analysen af EF-erhvervsgrenens situation i den anfægtede afgørelse er fordrejet, idet der er taget hensyn til perioden fra 1987 til undersøgelsesperioden. Ifølge sagsøgerne skulle Kommissionen have taget udgangspunkt i EF-erhvervsgrenens situation på tidspunktet for vedtagelsen af de foranstaltninger, der skulle undergives en fornyet undersøgelse, og som i denne sag blev indført i december 1993 og februar 1994.
- 62 Sagsøgerne har gjort gældende, at anvendelsen af perioden forud for foranstaltningernes indførelse er i strid med Kommissionens praksis inden for området for fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2. Sagsøgerne har heraf udledt, at Kommissionen med vilje valgte perioden fra 1987 og indtil undersøgelsesperioden med den hensigt, at foranstaltningerne ikke skulle fornyes og således sanktionere EF-erhvervsgrenen.
- 63 Sagsøgerne har i replikken tilføjet, at de spørgeskemaer, der blev udsendt til producenterne i Fællesskabet og brugerne, specifikt havde til hensigt at indhente oplysninger om perioden fra 1994 og indtil undersøgelsesperioden. Sagsøgerne er således af den opfattelse, at da Kommissionen udelukkende søgte at indhente oplysninger om perioden efter 1994, overskrider den omstændighed, at der blev taget hensyn til den forudgående periode, den ramme for analysen, der er snævert afgrænset i grundforordningens artikel 21.

- 64 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen skulle have undersøgt perioden mellem 1987 og 1993 og perioden mellem 1993/1994 og undersøgelsesperioden hver for sig. Hvis Kommissionen havde foretaget en sådan analyse, ville den have konkluderet, at EF-erhvervsgrenens situation havde forværret sig under den første af disse perioder, hvilket havde nødvendiggjort, at der blev vedtaget forstærkede eller supplerende foranstaltninger, hvorimod situationen havde forbedret sig fra vedtagelsen af foranstaltninger, der var berørt af denne fornyede undersøgelse.
- 65 Sagsøgerne har subsidiært gjort gældende, at Kommissionens argumentation hviler på en faktisk fejl, idet Kommissionen ikke tog hensyn til, at 1987 i denne sag ikke gyldigt kunne anvendes som referenceår.
- 66 Kommissionen, støttet af intervenienterne, har gjort gældende, at grundforordningens artikel 21 ikke fastsætter nogen tidsmæssig grænse for de forhold, som Kommissionen skal tage i betragtning ved fastlæggelsen af Fællesskabets interesser. Kommissionen er af den opfattelse, at den havde pligt til at undersøge virkningerne af antidumpingforanstaltninger, der var i kraft før 1987 vedrørende det samme produkt, med henblik på at opbygge en holdbar og langsigtet argumentation.

b) Rettens bemærkninger

- 67 Da der er tale om en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, har Kommissionen et vidt skøn ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser. Fællesskabets retsinstanser skal altså begrænse deres prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det omtvistede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. analogt Rettens dom af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 57).

- 68 Kommissionens skønsbeføjelse gælder ligeledes for de forhold, den tager i betragtning ved vurderingen af foranstalningernes virkninger for EF-erhvervsgruppen og for de andre grupper, hvis interesser er relevante for vurderingen af Fællesskabets interesser. I denne forbindelse kan Kommissionens antagelse om, at det var relevant for dens analyse at sammenligne situationen, hvorunder de foranstaltninger, der kommer til udløb, fandt anvendelse, med den forudgående situation, ikke kvalificeres som åbenbart fejlagtig. En fuldstændig analyse af de forudgående oplysninger, herunder af oplysningerne vedrørende perioden forud for foranstalningernes indførelse, kan nemlig kun styrke gyldigheden af den langsigtede bedømmelse af Fællesskabets interesser, som Kommissionen skal foretage i forbindelse med en fornyet undersøgelse.
- 69 Under disse omstændigheder påvirker det forhold, at Kommissionen har fulgt en anden praksis i andre procedurer med fornyede undersøgelser, ikke gyldigheden af Kommissionens fremgangsmåde i denne sag.
- 70 Det forhold, at de spørgeskemaer, der var rettet mod producenterne i Fællesskabet og brugerne, udelukkende vedrørte perioden fra 1994, er heller ikke til hinder for, at der tages hensyn til de oplysninger vedrørende den forudgående periode, som Kommissionen rådede over som følge af de undersøgelser, den havde foretaget med henblik på at indføre den told, der omhandles i den foreliggende sag. Som det er anført ovenfor i præmis 54, forbyder formforskrifterne i grundforordningens artikel 21 således ikke Kommissionen i at tage hensyn til forhold, der kan være relevante ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser, og som ikke er bragt til Kommissionens kendskab i henhold til den fremgangsmåde, der er fastsat i denne artikel. Formforskrifterne kræver derimod, at der gives alle parter lejlighed til at gøre deres synspunkter vedrørende disse forhold gældende. Sagsøgerne har imidlertid ikke bestridt, at de berørte parter har kunnet få kendskab til forholdene under proceduren med fornyet undersøgelse, og at de har haft lejlighed til at kommentere disse.
- 71 Sagsøgerne har i forbindelse med dette led af anbringendet endvidere kritiseret den analyse, som Kommissionen foretog af forholdene. Disse kritikpunkter skal

behandles nedenfor sammen med det andet anbringende om åbenbart urigtige skøn. Første led af det første anbringende er således — med forbehold for behandlingen af de nævnte sidste forhold — ugrundet.

2. Anbringendets andet led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, på grund af, at der blev taget hensyn til indlæg fra brugerne, selv om de var indgivet for sent

a) Parternes argumenter

72 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, idet den har benyttet sig af indlæg fra brugerne, der er afgivet efter den frist, der var fastsat ved meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelsesprocedure. Sagsøgerne har bemærket, at meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelsesprocedure havde fastsat fristen for, at de forskellige berørte parter kunne gøre sig bekendt hermed og fremkomme med oplysninger til Kommissionen med henblik på bedømmelsen af Fællesskabets interesser, til den 19. januar 1999. Sagsøgerne har anført, at både de frivillige indlæg, der blev indgivet af to sammenslutninger og et selskab, og de svar på spørgeskemaerne, som Kommissionen rettede til brugerne, blev indgivet efter den 19. januar 1999 med forsinkelser på 23 til 87 dage. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen derfor ikke skulle have taget hensyn til disse indlæg og svar i forbindelse med sin analyse.

73 Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for i det spørgeskema, der blev sendt til brugerne den 9. februar 1999, at have fastsat fristen for besvarelse til den 11. marts 1999, selv om den generelle frist i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelsesprocedure var fastsat til den 19. januar 1999. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionens praksis, hvorefter spørgeskemaerne til brugerne afsendes efter, at spørgeskemaerne rettet mod producenterne, ekspor-

tørerne og importtørerne er afsendt, er i strid med grundforordningens artikel 21, der søger at opstille snævre rammer for procedurefristerne. Sagsøgerne har navnlig kritiseret Kommissionen for at have bygget en stor del af den anfægtede afgørelse på oplysninger, som sammenslutningen Wirtschaftvereinigung Stahl er fremkommet med. Sagsøgerne har anført, at det dokument, som denne sammenslutning har fremsendt inden for den af Kommissionen fastsatte frist for besvarelse af spørgeskemaet, ikke kan tages i betragtning som et svar som sådan, men skal behandles som et frivilligt indlæg, der helt åbenbart er indgivet efter fristens udløb.

- 74 Sagsøgerne er af den opfattelse, at brugernes eller importørernes manglende overholdelse af de strenge frister, der i artikel 21er fastsat for indgivelsen af deres indlæg, skader klagerne, da det gør det vanskeligt for dem i rette tid at få kendskab til disse indlæg.
- 75 Kommissionen, støttet af intervenienterne, er af den opfattelse, at den på ingen måde er forpligtet til at afvise indlæg, der er indgivet efter udløbet af de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af proceduren, under forudsætning af, at en hensyntagen hertil hverken skader den gode forvaltning af proceduren eller skaber forskelsbehandling af parterne.

b) Rettens bemærkninger

- 76 Grundforordningens artikel 21, stk. 2, giver bl.a. repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer ret til inden for de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af antidumpingundersøgelsen, at give sig til kende og indgive oplysninger til Kommissionen.
- 77 Artikel 21, stk. 5, bestemmer, at »Kommissionen gennemgår behørigt indgivne oplysninger«.

- 78 Således som det er blevet angivet ovenfor i præmis 53-54, forpligter bestemmelserne i grundforordningens artikel 21, stk. 2-5, Kommissionen til at tage hensyn til de oplysninger, der er fremkommet fra de berørte parter under de fastsatte betingelser, men bestemmelserne har ikke til formål at forbyde Kommissionen at tage hensyn til andre relevante forhold, selv om disse forhold ikke er blevet bragt til Kommissionens kendskab i henhold til den fastsatte fremgangsmåde.
- 79 Det følger heraf, at det ikke er ulovligt for Kommissionen at sende spørgeskemaer til brugerne og deres sammenslutninger, selv om artikel 21 ikke udtrykkeligt giver den beføjelse hertil. Den praksis, der består i at udsende sådanne spørgeskemaer, er i overensstemmelse med principperne om god forvaltningsskik og med formålet med grundforordningens artikel 21, stk. 2.
- 80 Når der ikke er fastsat bestemmelser, der udtrykkeligt regulerer udsendelsen af sådanne spørgeskemaer, råder Kommissionen over et skøn med hensyn til, hvorledes det er hensigtsmæssigt at handle, for så vidt angår valget af modtagere og den dertil knyttede fremgangsmåde. Denne skønsmæssige beføjelse giver ligeledes Kommissionen mulighed for at vælge det mest hensigtsmæssige tidspunkt for udsendelse af spørgeskemaerne. Det er således ikke i strid med grundforordningen at vælge et tidspunkt, hvor den frist, der blev fastsat i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelsesprocedure, allerede er udløbet.
- 81 Hvad dernæst angår det forhold, at visse besvarelser af spørgeskemaerne blev fremsendt efter udløbet af den af Kommissionen fastsatte frist, har Kommissionen et meget vidt skøn for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at tage dem i betragtning. Det skal i denne forbindelse anføres, at det var nødvendigt at fastsætte en svarfrist med henblik på en korrekt afvikling af proceduren inden for de i grundforordningen fastsatte frister. Imidlertid gælder det, at i det omfang en hensyntagen til besvarelserne af spørgeskemaerne, der er fremkommet efter udløbet af den fastsatte frist herfor, ikke skaber risiko for, at andre parters proceduremæssige rettigheder skades eller medfører en uretmæssig forlængelse af proceduren, kan den ikke anses for uregelmæssig. I denne sag har sagsøgerne hverken klaget over, at deres ret til at tage stilling til indlæggen har

lidt skade, eller over, at den fornyede undersøgelse varede urimeligt længe. Det forhold, at der blev taget hensyn til de svar på spørgeskemaerne, der indkom for sent, gør ikke den anfægtede afgørelse ulovlig.

- 82 Hvad endelig angår indlægget fra Wirtschaftsvereinigung Stahl må det fastslås, at dette dokument i det væsentlige indeholder svar på Kommissionens spørgeskema. Det forhold, at dokumentet ikke fremtræder som et svar på dette spørgeskema, er ikke til hinder for, at det tages i betragtning.
- 83 Det skal tilføjes, at hverken sagsøgerne eller Kongeriget Spanien, der er interveneret til støtte for sagsøgernes påstande, er fremkommet med forhold, der kan godtgøre, at hensyntagen til indlæg fra brugerne, der er fremkommet efter udløbet af den frist, som er fastsat i meddelelsen om indledning af den fornyede undersøgelse, har ledt Kommissionen til at foretage sin bedømmelse på et ufuldstændigt, unøjagtigt eller fejlagtigt faktisk grundlag.
- 84 Det følger heraf, at det andet led af det første anbringende er ugrundet.

3. Anbringendets tredje led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 5, på grund af, at brugernes indlæg ikke var repræsentative

a) Parternes argumenter

- 85 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 5, derved, at den fandt, at indlæggene fra brugerne var repræsentative. Sagsøgerne har anført, at ifølge

Kommissionens disclosure-dokument repræsenterede de brugere, der er fremkommet med oplysninger, ikke mere end 10% af forbruget i Fællesskabet, hvilket ifølge sagsøgerne åbenbart ikke er repræsentativt. Sagsøgerne har kritiseret det forhold, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen undersøgelse, der kan begrunde, at det meget lille antal brugere er repræsentativt. Der findes heller ikke i disclosure-dokumentet nogen begrundelse herfor. Sagsøgerne har i replikken anført, at det påhviler Kommissionen at bevise, at den faktisk har undersøgt, om de oplysninger, der er fremkommet fra brugerne inden for rammerne af den administrative procedure, er repræsentative og velfunderede. Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for at forsøge at vende denne bevisbyrde.

86 Sagsøgerne har endvidere formodet, at Kommissionen har undladt at meddele Det Rådgivende Udvalg resultaterne af dens undersøgelse af repræsentativiteten og en udtalelse om beskaffenheden af de oplysninger, der er afgivet vedrørende Fællesskabets interesser. Sagsøgerne har i replikken fremsat begæring om, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 65, stk. 2, om bevisoptagelse anordner, at der fremlægges en kopi af det dokument, der bekræfter, at resultaterne af undersøgelsen af indlæggenes repræsentativitet, og udtalelsen om oplysningernes beskaffenhed, er forelagt Det Rådgivende Udvalg.

87 Sagsøgerne er af den opfattelse, at hvis der var blevet foretaget en passende undersøgelse af, om indlæggenes var repræsentative, ville resultatet af den fornyede undersøgelse være blevet påvirket.

88 Kommissionen og intervenienterne har bestridt kritikken. Intervenienterne er af den opfattelse, at der skal sondres mellem begrebet repræsentativitet og begrebet kvantitet, idet det første begreb ikke henviser til en foranstaltning, men til en analyse. Intervenienterne har anført, at der, på grundlag af en stikprøve, der er

mindre end 10%, kan fastsættes korrekte forudsigelser for en hel erhvervsgren. Kommissionen er af den opfattelse, at de indgivne indlæg er repræsentative. Kommissionen har endvidere anført, at sagsøgerne på ingen måde har bestridt de faktiske omstændigheder, som brugerne er fremkommet med.

b) Rettens bemærkninger

89 Grundforordningens artikel 21, stk. 5, bestemmer følgende:

»Kommissionen gennemgår behørigt indgivne oplysninger og undersøger, om de er tilstrækkeligt repræsentative, og resultaterne af en sådan analyse samt en udtalelse om oplysningernes beskaffenhed forelægges for Det Rådgivende Udvalg. Ved udarbejdelsen af forslag i henhold til artikel 9 tager Kommissionen hensyn til de synspunkter, der fremføres i udvalget.«

90 Hvad angår kritikken af det forhold, at indlæggene fra de brugere, der var fremkommet med oplysninger, ikke var repræsentative, fordi disse brugere kun repræsenterede 10% af forbruget i Fællesskabet, skal det anføres, at indlæggenes repræsentativitet ikke afhænger af antallet og de pågældende virksomheders markedsandele. For at afgøre, om oplysninger, der er afgivet af et begrænset antal virksomheder, er repræsentative for den pågældende sektor, er det snarere vigtigt at vide, om disse virksomheder udgør et repræsentativt udsnit af de forskellige grupper af erhvervsdrivende inden for denne sektor. Derfor gør den blotte omstændighed, at de fem brugervirksomheder, der har besvaret Kommissionens spørgeskemaer, kun udgør 10% af forbrugerne af ferrosilicium i Fællesskabet, det ikke nødvendigvis muligt at konkludere, at der ikke er tale om en repræsentativ gruppe brugere. Dette gælder så meget desto mere, da disse fem virksomheder har hjemsted i fire forskellige medlemsstater (Luxembourg, Spanien, Tyskland og Belgien). Kommissionen har endvidere været i besiddelse af bemærkninger fra Wirtschaftsvereinigung Stahl, der repræsenterer cirka 30% af jern- og stålproduktionen i Fællesskabet.

- 91 Sagsøgerne har derfor ikke godtgjort, at Kommissionen begik en fejl for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt brugernes indlæg var repræsentative. Sagsøgerne har endvidere ikke redegjort for noget konkret forhold, hvoraf det kan udledes, at de af brugene fremlagte forhold kunne fordreje Kommissionens analyse af Fællesskabets interesser.
- 92 Hvad angår det andet kritikpunkt, der er fremsat i replikken, og som vedrører det forhold, at Kommissionen undlod at foretage en egentlig analyse af indlæggenes repræsentativitet, skal det anføres, at Kommissionen både i disclosure-dokumentet (punkt 9.4) og i den anfægtede afgørelse (punkt 145) har anført, at den har efterprøvet brugernes oplysninger. Kommissionen har i den anfægtede afgørelse navnlig anført — uden at dette er bestridt af sagsøgerne — at den har sammenlignet oplysningerne med offentligt tilgængelige statistikker. Dette viser, at Kommissionen faktisk har foretaget en analyse af oplysningernes repræsentativitet. Sagsøgenes argument om, at det påhviler Kommissionen at bevise, at der faktisk er foretaget en sådan undersøgelse, er derfor uden relevans for afgørelsen af den foreliggende sag.
- 93 Sagsøgerne er endvidere ikke fremkommet med en reel begrundelse, der kan rejse tvivl om repræsentativiteten af de indlæg, Kommissionen har modtaget. Under disse omstændigheder kan det ikke kræves, at Kommissionen giver en detaljeret redegørelse herfor i disclosure-dokumentet eller i den anfægtede afgørelse.
- 94 Hvad for det tredje angår sagsøgenes formodning om, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 5, idet den har undladt at forelægge Det Rådgivende Udvalg resultaterne af dens undersøgelse af, om de oplysninger, der er fremkommet vedrørende Fællesskabets interesser, var repræsentative, og dens udtalelse om oplysningernes beskaffenhed, er der grund til først at behandle sagsøgenes begæring om, at Retten i henhold til procesreglementets artikel 65, litra b), anordner, at det dokument, der blev forelagt Det Rådgivende Udvalg, fremlægges. Det bestemmes i denne forbindelse i grundforordningens artikel 19, stk. 5, at »[o]plysninger, der udveksles mellem Kommissionen og medlemssta-

terne, eller som vedrører konsultationer i henhold til artikel 15, eller interne dokumenter, der er udarbejdet af fællesskabsmyndighederne eller medlemsstaternes myndigheder, må kun videregives, hvis dette udtrykkeligt fremgår af denne forordning«. Et dokumentets fortrolige eller interne karakter udgør ganske vist ikke en absolut hindring for, at Retten kan anordne, at det skal fremlægges under bevisoptagelsen. Det følger imidlertid af retspraksis, at sagsøgerne ikke under sager for Fællesskabets retsinstanser gøres bekendt med institutionernes interne dokumenter, medmindre helt særlige omstændigheder i sagen kræver det, hvilket skal fremgå af vægtige oplysninger, sagsøgerne skal fremkomme med (Domstolens kendelse af 18.6.1986, forenede sager 142/84 og 156/84, BAT og Reynolds mod Kommissionen, Sml. s. 1899, præmis 11, og Rettens dom af 27.10.1994, sag T-35/92, John Deere mod Kommissionen, Sml. II, s. 957, præmis 31). Sagsøgerne er imidlertid ikke fremkommet med oplysninger, der i denne sag begrundes, at der undtagelsesvis anordnes fremlæggelse af dette dokument.

- 95 Det skal anføres, at grundforordningens artikel 21, stk. 5, forpligter Kommissionen til at forelægge Det Rådgivende Udvalg resultaterne af dens undersøgelse af de oplysninger, den har modtaget, og dens udtalelse om deres beskaffenhed. Denne forpligtelse indebærer imidlertid ikke, at Kommissionen skal forelægge udvalget en udtømmende analyse af indlæggenes repræsentativitet. Under disse omstændigheder var det ikke nødvendigt for Kommissionen at forelægge Det Rådgivende Udvalg yderligere oplysninger end dem, der er indeholdt i de ovenfor i præmis 92 nævnte punkter i disclosure-dokumentet og den anfægtede afgørelse. Der er imidlertid ikke noget konkret forhold, der giver anledning til at tvivle på Kommissionens bekræftelse af, at Det Rådgivende Udvalg var i besiddelse af oplysninger, der svarede til disclosure-dokumentets indhold.

- 96 Det følger heraf, at de tre klagepunkter i tredje led af det første anbringende skal forkastes.

4. Anbringendets fjerde led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 7, på grund af, at der blev taget hensyn til ikke behørigt dokumenterede oplysninger fra brugerne

a) Parternes argumenter

- 97 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 7, idet den tog hensyn til oplysninger fra brugerne, uden at de var behørigt dokumenterede ved konkrete bevisligheder. Sagsøgerne har i det væsentlige kritiseret indholdet af den anfægtede afgørelses punkt 146, tredje og fjerde punktum, hvori der er redegjort for, at antidumpingforanstaltningerne ifølge brugerne havde begrænset deres forsyningskilder, fastholdt priserne på et kunstigt højt niveau og stillet brugerne i Fællesskabet ringere i konkurrencen end deres konkurrenter uden for Fællesskabet. Sagsøgerne er af den opfattelse, at brugernes svar på de spørgsmål, der i spørgeskemaets afsnit G (benævnt »Other questions«) blev stillet herom, ikke var tilstrækkeligt til at bekræfte denne antagelse.
- 98 Sagsøgerne har i replikken gjort gældende, at Kommissionen med sin egen angivelse af, at brugernes svar på ovennævnte spørgeskemaer kun var menings-tilkendegivelser, godtgør, at der i denne sag er sket tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 7.
- 99 Sagsøgerne har endvidere anført, at Kommissionen selv har anerkendt, at dens analyse af Fællesskabets interesser ikke hvilede på konkrete bevisligheder, som brugerne var fremkommet med, men på hypotetiske forhold.

- 100 Kommissionen, støttet af intervenienterne, har gjort gældende, at brugerne ved besvarelsen af de spørgsmål, der findes i spørgeskemaets afsnit G, blot har givet udtryk for deres mening, og man kan ikke kritisere dem for ikke at have fremlagt behørigt dokumenterede oplysninger til støtte herfor.
- 101 For så vidt angår kritikken af, at Kommissionens konklusioner hviler på »hypotetiske« forhold, har Kommissionen anført, at den tog udgangspunkt i et prisfald på fællesskabsmarkedet på 15% ved bedømmelsen af virkningerne af foranstaltningernes udløb. Ifølge Kommissionen ændrer den hypotetiske karakter, som et prisfald på 15% har ved foranstaltningernes udløb, imidlertid ikke på det ubestridelige faktum, at et prisfald vil være til brugernes fordel.

b) Rettens bemærkninger

- 102 Grundforordningens artikel 21, stk. 7, bestemmer følgende:

»Der tages kun hensyn til behørigt dokumenterede oplysninger.«

- 103 Denne bestemmelse skal fortolkes i lyset af grundforordningens artikel 21, stk. 2, der har til formål at sikre, at myndighederne »kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag«, når de skal træffe afgørelse om Fællesskabets interesser.

- 104 Denne bestemmelse giver således ikke alene institutionerne ret til at tage hensyn til »oplysninger« eller »information«, men ligeledes »synspunkter«. Man kan derfor

ikke fortolke grundforordningens artikel 21, stk. 7, således, at bestemmelsen er til hinder for, at Kommissionen tager hensyn til brugernes synspunkter, eller at denne hensyntagen er betinget af, at synspunkterne dokumenteres behørigt.

- 105 Grundforordningens artikel 21, stk. 7, fastsætter nemlig de betingelser, hvorunder de berørte parter har ret til, at der tages hensyn til oplysninger, de er fremkommet med, men den har ikke til formål at begrænse de forhold, som institutionerne kan tage i betragtning ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser.
- 106 Kommissionen har endvidere heller ikke tilsidesat grundforordningens artikel 21, stk. 7, derved, at den støttede sig på en antagelse om et prisfald på fællesskabsmarkedet med henblik på at vurdere virkningerne af foranstaltningernes udløb for brugerne. Det er således uundgåeligt at henvise til hypoteser, når der er tale om at forudsige følgerne af en fremtidig begivenhed. Der er i denne forbindelse ingen forskel mellem undersøgelsen af sandsynligheden for, at der indtræder fornyet dumping og deraf følgende skade, og undersøgelsen af Fællesskabets interesser.
- 107 Fjerde led af det første anbringende er derfor ugrundet.

C — Anbringendets femte led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 6, på grund af nægtelsen af at organisere et møde

1. Parternes argumenter

- 108 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, har kritiseret Kommissionen for at have tilsidesat grundforordningens artikel 6, stk. 6, og retten til forsvar, idet den

nægtede at organisere et møde med brugerne. Sagsøgerne har bemærket, at de ved skrivelse af 30. november 2000 anmodede om, at et sådant møde blev afholdt, men at denne anmodning blev afvist.

- 109 Sagsøgerne er af den opfattelse, at grundforordningens artikel 6 finder anvendelse i forbindelse med undersøgelsen af Fællesskabets interesser. De har gjort gældende, at begrebet undersøgelse i den forstand, hvori det anvendes i grundforordningens artikel 6, ikke er begrænset til aspekter vedrørende dumping med deraf følgende skade, men ligeledes omfatter aspekter forbundet med Fællesskabets interesser.
- 110 Ifølge sagsøgerne har formforskrifterne i grundforordningens artikel 21 udelukkende til formål at give brugerne og forbrugerne visse rettigheder, der ikke er omfattet af forordningens artikel 6, og at erindre om, at klagerne i visse tilfælde har processuelle rettigheder, der grundlæggende følger af denne sidstnævnte artikel. Sagsøgerne har påberåbt sig Rettens dom af 15. december 1999, *Petrotub og Repubilca mod Rådet* (forenede sager T-33/98 og T-34/98, Sml. II, s. 3837), for at godtgøre, at grundforordningens artikel 21 ikke udelukker anvendelsen af andre bestemmelser, der giver de berørte parter processuelle rettigheder. Sagsøgerne er af den opfattelse, at man ikke kan anfægte klagerens ret til at deltage i et møde med den begrundelse, at dette indebærer forskelsbehandling af brugerne, der ikke har denne ret. Sagsøgerne er af den opfattelse, at en sådan »forskelsbehandling« allerede følger af grundforordningens artikel 6, stk. 6.
- 111 Sagsøgerne har tilføjet, at deres fortolkning er i overensstemmelse med WTO's antidumpingaftale, navnlig denne aftales artikel 6.2.2.
- 112 Intervenienten Kongeriget Spanien har understreget, at det følger af grundforordningens artikel 11, stk. 2, at forordningens artikel 6, stk. 6, finder anvendelse i forbindelse med fornyede undersøgelsesprocedurer. Intervenienten er

af den opfattelse, at artikel 21 ikke kan tages ud af forordningens kontekst, idet Fællesskabets interesser skal bedømmes ved alle procedurerne. Kongeriget Spanien er endvidere af den opfattelse, at sagsøgerne ikke var i stand til at gøre deres synspunkter gældende vedrørende betydningen og relevansen af de faktiske forhold og omstændigheder, som Kommissionen byggede sin afgørelse på, fordi det blev afvist at holde et møde. Kongeriget Spanien er derfor af den opfattelse, at sagsøgernes ret til forsvar er blevet tilsidesat, hvilket navnlig er tilfældet, da den administrative procedure kunne have ført til et andet resultat, hvis det ikke var blevet afvist at holde et møde.

- 113 Kommissionen, støttet af intervenienterne, har anført, at mødet ikke omhandles i grundforordningens artikel 21, der ifølge specifikke regler regulerer den måde, hvorpå Fællesskabets interesser skal bedømmes. Kommissionen har anført, at mødet kun er forudsat i forbindelse med grundforordningens artikel 6, der omhandler fremgangsmåden ved den undersøgelse, der udelukkende vedrører dumping og deraf følgende skade. Ifølge Kommissionen og intervenienterne er sagsøgernes udvidende fortolkning af retten til at anmode om et møde ikke nødvendig for at sikre, at deres ret til forsvar overholdes.

2. Rettens bemærkninger

- 114 Grundforordningens artikel 6, stk. 6, bestemmer følgende:

»De pågældende importører, eksportører og repræsentanter for regeringen i eksportlandet samt de klagere, som har givet sig til kende i henhold til artikel 5, stk. 10, indrømmes på anmodning lejlighed til at møde de parter, der har modstridende interesser, således at modstående synspunkter kan fremføres og modargumenter fremlægges. Der skal i den forbindelse tages hensyn til, at det er nødvendigt at bevare oplysningernes fortrolige karakter og at sikre parternes interesser. Ingen af parterne skal være forpligtet til at give møde, og udeblivelse

skal ikke være til skade for den pågældende parts sag. Der tages hensyn til mundtlige oplysninger, der meddeles i henhold til dette stykke, for så vidt de efterfølgende gengives skriftligt.«

- 115 I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 5, finder forordningens artikel 6 anvendelse på fornyede undersøgelsesprocedurer.
- 116 Grundforordningen angiver derimod ikke udtrykkeligt, om bestemmelserne i artikel 6, navnlig artiklens stk. 6, finder anvendelse i forbindelse med undersøgelsen af Fællesskabets interesser i henhold til forordningens artikel 21.
- 117 Formforskrifterne vedrørende undersøgelsen af Fællesskabets interesser findes princippet i grundforordningens artikel 21. Artikel 21 fastsætter i stk. 3 og 4, at der er ret til at blive hørt, og i stk. 6 bestemmes, at parter (nemlig klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer), hvis interesser, der skal tages særligt hensyn til ved bedømmelsen af Fællesskabets interesser, kan modtage specifikke oplysninger. Artikel 21, stk. 3, 4 og 6, tillægger således de parter, der nævnes, en særlig ret til at blive hørt vedrørende Fællesskabets interesser.
- 118 Hvad angår disse parter udgør de processuelle regler i artikel 21 særlige bestemmelser, der fuldt ud sikrer deres ret til at blive hørt, hvorfor der ikke er grundlag for at anvende bestemmelserne i grundforordningens artikel 6, stk. 6, ved siden af artikel 21.

- 119 I øvrigt vil enhver anden fortolkning af artikel 21 og artikel 6, stk. 6, for så vidt angår deres respektive anvendelsesområde føre til forskelsbehandling mellem dels importørerne og klagerne, dels brugerne og de repræsentative forbrugerorganisationer, der ikke er nævnt heri. Hvis grundforordningens artikel 6, stk. 6, således fandt anvendelse ved undersøgelsen af Fællesskabets interesser, ville de førstnævnte have ret til at anmode om et møde vedrørende Fællesskabets interesser, mens de sidstnævnte ikke ville have en tilsvarende ret.
- 120 Det tilføjes, at grundforordningens artikel 6, stk. 6, svarer til de forpligtelser, der følger af artikel 6, stk. 2, i WTO's antidumpingaftale. WTO's antidumpingaftale vedrører imidlertid udelukkende undersøgelsen af dumping og den deraf følgende skade. Fællesskabslovgiver var derfor forpligtet til at fastsætte regler for møder om disse to forhold. Der følger derimod ikke nogen forpligtelse af WTO's antidumpingaftale for så vidt angår proceduren for vurdering af Fællesskabets interesser. Det stod derfor fællesskabslovgiver frit for ikke at fastsætte regler for møder herom.
- 121 Grundforordningens artikel 6, stk. 6, finder derfor ikke anvendelse i forbindelse med undersøgelsen af Fællesskabets interesser i henhold til forordningens artikel 21, stk. 6.
- 122 Det skal tilføjes, at det yderligere kritikpunkt, der navnlig er rejst af Kongeriget Spanien, hvorefter sagsøgerne ikke har haft lejlighed til at fremkomme med deres synspunkter vedrørende rigtigheden og relevansen af de faktiske forhold og omstændigheder, som den anfægtede afgørelse blev baseret på, da der ikke blev afholdt et møde, ikke støttes af noget konkret forhold. Under disse omstændigheder skal kritikken om en tilsidesættelse af retten til forsvar forkastes.
- 123 Det følger heraf, at femte led af det første anbringende er ugrundet.

D — *Andet til fjerde led af det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn i analysen af Fællesskabets interesser*

1. *Andet led af det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår EF-erhvervsgrenens situation og vedrørende den faktuelle fejl, der blev påberåbt i forbindelse med første led af det første anbringende*

a) Parternes argumenter

- 124 Sagsøgerne har kritiseret den beskrivelse af udviklingen i EF-erhvervsgrenens situation, der fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 135 og 136, og som ifølge sagsøgerne er for negativ. Sagsøgerne er af den opfattelse, at denne analyse er fordrejet i det omfang, Kommissionen sammenligner EF-erhvervsgrenens situation under undersøgelsesperioden med situationen i 1987.
- 125 Sagsøgerne har inden for rammerne af det første led i det første anbringende kritiseret Kommissionen for at have begået en faktisk fejl, idet den ikke tog hensyn til, at 1987 i den foreliggende sag ikke gyldigt kunne anvendes som referenceår. Sagsøgerne har i denne forbindelse bemærket, at endelig told på importen fra Kina blev indført i 1994. Sagsøgerne er derfor af den opfattelse, at analysen af perioden mellem 1987 og undersøgelsesperioden ikke kan anses for at gælde for importen fra Kina. Hvad angår det tidligere Sovjetunionen har sagsøgerne anerkendt, at der blev indført foranstaltninger i 1987, men har anført, at disse foranstaltninger først fik virkning fra 1993/1994, idet de mellem 1987 og 1993/1994 indførte foranstaltninger bestod af pristilsagn, der systematisk blev tilsidesat af de pågældende eksportører. Hvad endelig angår Venezuela og Brasilien har sagsøgerne bemærket, at disse foranstaltninger skulle ophæves på grundlag af en analyse af dumping og den deraf følgende skade, hvorfor analysen heraf ikke skal medtages i Kommissionens argumentation vedrørende Fællesskabets interesser.

126 Sagsøgerne har i det andet led af det andet anbringende bestridt dels konstateringerne i den anfægtede afgørelse vedrørende udviklingen i EF-erhvervsgrenens situation og bedømmelsen af virkningerne for erhvervsgrenen af de foranstaltninger, der var til fornyet undersøgelse, dels bedømmelsen af virkningerne af foranstaltningernes udløb.

127 Sagsøgerne har anført, at hvis Kommissionen, således som den burde, havde analyseret udviklingen i EF-erhvervsgrenen mellem 1994 og undersøgelsesperioden, dvs. erhvervsgrenens udvikling efter indførelsen af de foranstaltninger, som den fornyede undersøgelse vedrørte, ville den have kunnet konstatere flere positive punkter, som Kommissionen ikke har omtalt i den anfægtede afgørelse. Sagsøgerne har opregnet følgende forhold:

- EF-erhvervsgrenens salg steg med 15%.
- EF-erhvervsgrenens produktionskapacitet steg med 6%.
- EF-erhvervsgrenens produktivitet steg med 21%.
- EF-erhvervsgrenen blev igen overskudsgivende med en gennemsnitlig fortjeneste på 8,2% i den periode, hvor foranstaltningerne var gældende (mod et tab på 34%, inden foranstaltningerne trådte i kraft).
- EF-erhvervsgrenen fastholdt sin markedsandel på cirka 16,5%.

- 128 Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for at have udøvet et åbenbart urigtigt skøn, da den konkluderede, at EF-erhvervsgrenen ikke havde været i stand til at drage fordel af antidumpingforanstaltningerne. Sagsøgerne har bemærket, at EF-erhvervsgrenens situation blev væsentligt forbedret mellem 1994 og undersøgelsesperioden.
- 129 Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for i den anfægtede afgørelses punkt 139 at have påberåbt sig et »fald« i EF-erhvervsgrenens overskud ved udgangen af analyseperioden, på hvilket grundlag det fastslås, at foranstaltningerne ikke havde haft de forventede virkninger. Det af Kommissionen nævnte fald i overskuddet kan ifølge sagsøgerne forklares med prisudviklingen på ferrosilicium i Fællesskabet. Sagsøgerne har bemærket, at EF-erhvervsgrenen havde haft et tab på 34% i 1993/1994. Foranstaltningerne havde gjort det muligt for erhvervsgrenen at blive overskudsgivende og endog opnå et overskud på 11,2% i 1996, mens institutionerne ved vedtagelsen af forordning nr. 3359/93 var af den opfattelse, at en fortjenstmargen på 6% var rimelig for erhvervsgrenen.
- 130 Sagsøgerne har ligeledes bestridt oplysningen i den anfægtede afgørelses punkt 139, hvorefter EF-erhvervsgrenens markedsandel skulle være faldet siden 1994. Ifølge sagsøgerne var EF-erhvervsgrenens markedsandel i 1994 16,9% og ikke 17,3%, således som anført i den anfægtede afgørelses punkt 99. Sagsøgerne er af den opfattelse, at denne markedsandel ikke faldt mellem 1994 og undersøgelsesperioden, i hvilken periode den var 16,5%, men har været forholdsvis stabil. Sagsøgerne er af den opfattelse, at man ikke af det forhold, at EF-erhvervsgrenens markedsandel ikke er steget, kan udlede, at erhvervsgrenen ikke har draget fordel af foranstaltningerne. Ifølge sagsøgerne betyder stabiliseringen af EF-erhvervsgrenens markedsandel, at den i det mindste har fulgt forbrugets udvikling i Fællesskabet, hvilket giver sig udslag i en stigning i produktionen og salget på dette marked.
- 131 Ifølge sagsøgerne kan stigningen i importen fra Norge ikke påberåbes som bevis for, at EF-erhvervsgrenen ikke har draget fordel af foranstaltningerne. Sagsøgerne

har anført, at den anfægtede afgørelse indeholder en fejl, idet det er angivet, at markedsandelen for importen med oprindelse i Norge steg med ca. 20 procentpoint fra 1987 til undersøgelsesperioden, mens denne stigning i henhold til de tal, der findes i den anfægtede afgørelse, kun var på omkring 11 procentpoint. Stigningen i markedsandelen for importen fra Norge kan ifølge sagsøgerne forklares med, at antidumpingforanstaltningerne mod denne import, der blev indført i 1983, blev suspenderet i 1993 som forberedelse til ikrafttrædelsen af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for ikke at have taget hensyn til denne væsentlige faktor.

- 132 Sagsøgerne har understreget, at formålet med antidumpingforanstaltninger ikke er at beskytte EF-erhvervsgrenen mod loyal import, men alene mod illoyal import ved bl.a. at indføre et normalt prisniveau på fællesskabsmarkedet. Sagsøgerne er af den opfattelse, at de i denne sag omhandlede antidumpingforanstaltninger har opfyldt dette formål.
- 133 Sagsøgerne er af den opfattelse, at hverken lukningen af to selskaber mellem 1994 og undersøgelsesperioden eller faldet i beskæftigelsen i de resterende selskaber gør det muligt under disse omstændigheder at afkræfte den konklusion, at EF-erhvervsgrenen har draget fordel af de pågældende foranstaltninger.
- 134 Hvad angår den udvikling, foranstaltningernes udløb havde for EF-erhvervsgrenen, har sagsøgerne kritiseret Kommissionen for at have udøvet et åbenbart urigtigt skøn i den analyse, der findes i den anfægtede afgørelses punkt 141. Sagsøgerne har anført, at der i relation hertil er en forskel mellem punkt 9.2.3 i disclosure-dokumentet og den anfægtede afgørelse, og har heraf udledt, at Kommissionens argumentation ikke hviler på noget reelt grundlag. Sagsøgerne er endvidere af den opfattelse, at den anfægtede afgørelse er selvmodsigende, da det i punkt 141 er anført, at brugerne ønskede at bevare sikre forsyningskilder i Fællesskabet, mens det i punkt 146 er anført, at brugerne klagede over en begrænsning af forsyningskilderne.

- 135 Kommissionen har indledningsvis anført, at sagsøgerne ikke har bestridt de faktiske forhold, der er fastslået i den anfægtede afgørelses punkt 135 og 136. Kommissionen er af den opfattelse, at den med rette fastslog, at EF-erhvervs-grenen ikke drog tilstrækkelig fordel af foranstaltningerne. Kommissionen har fremhævet det forhold, at EF-erhvervs-grenen på trods af en stigning i produktionen, produktionskapaciteten og produktiviteten ikke har kunnet øge sin markedsandel, og har anført, at det derimod er importen fra Norge, der har opnået en større markedsandel under antidumpingforanstaltningernes beskyttelse.
- 136 Kommissionen har anfægtet sagsøgernes kritik af, at den blot skulle have sammenlignet situationen i undersøgelsesperioden med situationen i 1987 og ikke med situationen i 1993/1994. Kommissionen har i flere henseender kritiseret sagsøgernes sammenligning mellem EF-erhvervs-grenens situation i 1994 og situationen i undersøgelsesperioden. Selv om Kommissionen har anerkendt, at EF-erhvervs-grenens rentabilitet er steget, har den anført, at foranstaltningerne ikke gav erhvervs-grenen mulighed for at opretholde en rimelig fortjenstmargen på mindst 6% i undersøgelsesperioden.
- 137 For så vidt angår virkningen af foranstaltningernes udløb er Kommissionen af den opfattelse, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at den anfægtede afgørelse indeholder et åbenbart urigtigt skøn. Kommissionen finder ikke, at der er nogen modstrid mellem den anfægtede afgørelse og disclosure-dokumentet.

b) Rettens bemærkninger

- 138 Hvad angår den faktuelle fejl, sagsøgerne har påberåbt sig i det første anbringende, følger det af den anfægtede afgørelses punkt 133 og 134, at Kommissionen både tog hensyn til det forhold, at den endelig told for så vidt angår Kina først blev indført i 1994, og at foranstaltningerne vedrørende

Sovjetunionen først fik virkning i 1993/1994, idet eksportørerne tilsidesatte deres tilsagn, hvilket sagsøgerne havde påberåbt sig under den administrative procedure. Den anfægtede afgørelse indeholder således ikke nogen faktisk fejl i denne henseende.

- 139 Endvidere kan det forhold, at der blev taget hensyn til virkningerne af foranstaltningerne vedrørende Venezuela og Brasilien, der er omhandlet i samme fornyede undersøgelse, ikke kvalificeres som åbenbart forkert. Disse foranstaltninger kan have påvirket såvel den klagende erhvervsgren som brugerne, og sådanne virkninger er relevante ved den samlede bedømmelse af situationen på de pågældende markeder, som Kommissionen er forpligtet til at foretage i forbindelse med undersøgelsen af Fællesskabets interesser.
- 140 Hvad angår kritikken af, at analysen af EF-erhvervsgrenens udvikling blev fordrejet, fordi Kommissionen nøjedes med at sammenligne situationen i 1987 med situationen i undersøgelsesperioden, fremgår det af den anfægtede afgørelses punkt 130-136, at Kommissionen faktisk tog hensyn til situationens udvikling i hele perioden mellem 1987 og undersøgelsesperioden. Kommissionen har bl.a. i den anfægtede afgørelses punkt 134 anerkendt, at EF-erhvervsgrenens situation var blevet forværret mellem 1987 og 1993/1994, og i den anfægtede afgørelses punkt 99 og 105 har den ligeledes, i modsætning til det, sagsøgerne har påstået, anerkendt, at EF-erhvervsgrenens udvikling mellem 1994 og undersøgelsesperioden havde været positiv i flere henseender, navnlig for så vidt angår salgets omfang, produktionskapaciteten, produktiviteten og fortjenesten. Sagsøgernes kritik er derfor ugrundet.
- 141 Det skal i forbindelse med andet led af det andet anbringende først efterprøves, om Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn, da den på trods af de positive forhold, den havde fastslået, konkluderede, at EF-erhvervsgrenen ikke havde draget tilstrækkelig fordel af antidumpingforanstaltningerne. Kommis-

sionen har i den anfægtede afgørelses punkt 139 støttet denne bedømmelse på fire forhold, nemlig at to selskaber var blevet lukket, at beskæftigelsen var faldet i de tilbageværende tre selskaber, at EF-erhvervsgrenens markedsandel var faldet, og at fortjenesten var blevet forværret i slutningen af den undersøgte periode.

- 142 For det første skal sagsøgernes klagepunkter vedrørende udviklingen i fortjenesten undersøges, for det andet klagepunkterne vedrørende markedsandelens udvikling, for det tredje sagsøgernes argumenter vedrørende de to selskabers lukning og for det fjerde den faldende beskæftigelse.
- 143 Hvad for det første angår udviklingen i EF-erhvervsgrenens fortjeneste skal det indledningsvis anføres, at sagsøgerne ikke har bestridt de taloplysninger herom, der findes i den anfægtede afgørelses betragtning 105. Det følger af den anfægtede afgørelse, at EF-erhvervsgrenen havde lidt et tab på 34% inden indførelsen af de foranstaltninger, der kom til udløb, at erhvervsgrenen mellem 1994 og 1997 havde en fortjeneste på mellem 8,1% og 11,2%, og at fortjenesten i undersøgelsesperioden faldt til 4,1%. EF-erhvervsgrenens fortjeneste nåede således ikke i undersøgelsesperioden den fortjenstmargen på 6%, som institutionerne havde fundet rimelig for erhvervsgrenen i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 3359/93.
- 144 Det er derfor ikke åbenbart forkert, når Kommissionen i den anfægtede afgørelses betragtning 139 fastslår, at fortjenesten var faldet ved udgangen af den undersøgte periode.
- 145 Sagsøgernes argument om, at dette fald i fortjenesten kan forklares med prisudviklingen på ferrosilicium i Fællesskabet, er ikke til hinder for, at Kommissionen blandt andre forhold tager faldet i betragtning ved afgørelsen af, om EF-erhvervsgrenen havde draget fordel af foranstaltningerne. EF-erhvervs-

grenens fortjeneste afhænger nemlig altid af de prisudsving i produktpriserne, der uafhængigt af den dumping, der foretages af producenterne i visse lande, kan være på fællesskabsmarkedet og det internationale marked, og antidumpingforanstaltningerne skulle give erhvervsgrenen mulighed for varigt at forbedre dens stilling på markedet, hvilket omfatter evnen til at modstå sådanne prisudsving. Det er ganske vist rigtigt, at en forbigående nedgang i fortjenesten, der er begrundet i prisudsving på et produkt, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at begrunde Kommissionens konklusion om, at EF-erhvervsgrenen ikke havde draget tilstrækkelig fordel af foranstaltningerne. I den foreliggende sag er den faldende fortjeneste imidlertid kun et af de forhold, der blev undersøgt inden for rammerne af en helhedsbedømmelse af situationen i denne erhvervsgren. Således forstået er det ikke åbenbart forkert af Kommissionen at tage hensyn til den faldende fortjeneste.

146 Hvad for det andet angår udviklingen i EF-erhvervsgrenens markedsandel, skal det bemærkes, at det i den anfægtede afgørelses punkt 136 i denne forbindelse er anført, at EF-erhvervsgrenens markedsandel havde vist en negativ udvikling mellem 1987 og 1994, hvilken udvikling fortsatte i den undersøgte periode, mens importen fra Norge havde opnået en yderligere markedsandel på ca. 20% mellem 1987 og undersøgelsesperioden. I den anfægtede afgørelses betragtning 139 henvises til den faldende markedsandel for at konkludere, at de foranstaltninger, der blev indført i 1993 og 1994, ikke havde de forventede korrigerende virkninger. I afgørelsens betragtning 151 er der redegjort for, at EF-erhvervsgrenen har været ude af stand til at styrke eller at fastholde sin stilling på fællesskabsmarkedet, selv om foranstaltningerne fandt anvendelse, og at den heller ikke har kunnet overtage markedsandele fra de EF-producenter, der forsvandt fra markedet.

147 Hvad først angår sagsøgernes argument om, at EF-erhvervsgrenens markedsandel ikke fortsatte med at falde efter foranstaltningernes indførelse i 1993/1994, men derimod forblev stabil, bemærkes, at ifølge sagsøgerne faldt markedsandelen fra 16,9% i 1994 til 16,5% i undersøgelsesperioden. I modsætning til det af sagsøgerne påståede, godtgør disse tal ikke, at det var forkert, da Kommissionen fastslog, at den negative udvikling i EF-erhvervsgrenens markedsandel fortsatte,

selv om der var indført yderligere beskyttelsesforanstaltninger. De af sagsøgerne anførte tal afslører nemlig ligeledes et fald i deres markedsandel, selv om det er mindre end det af Kommissionen beregnede, og tallene viser under alle omstændigheder, at EF-erhvervsgrenen ikke kunne styrke sin markedsposition.

- 148 Hvad dernæst angår importen fra Norge har Kommissionen anerkendt, at den anfægtede afgørelses betragtning 136 indeholder en fejl, idet det er anført, at denne importmarkedsandel steg med 20% fra 1987 til undersøgelsesperioden, mens denne stigning faktisk kun var 11%. Kommissionens forklaring om, at der er tale om en skrivefejl, der ikke har påvirket dens bedømmelse, bekræftes i disclosure-dokumentet, hvori det i punkt 9.2.1 er anført, at markedsandelen steg fra 40% i 1987 til 52% i undersøgelsesperioden. Det forhold, at den stigning, der følger af disse tal, er tæt på de 11%, der følger af oplysningerne i den anfægtede afgørelse, viser, at Kommissionens konklusioner vedrørende argumentationen om importen fra Norge ikke er påvirket af den fejl, sagsøgerne har fremhævet. Denne fejl kan derfor ikke, uanset hvor beklagelig den end er, rejse tvivl om den anfægtede afgørelses gyldighed.
- 149 Endelig er sagsøgernes argument om, at stigningen i markedsandelen for importen fra Norge kan forklares med, at antidumpingforanstaltningerne mod denne import, der var indført mellem 1983 og 1993, blev suspenderet på grund af EØS-aftalens ikrafttrædelse, ikke til hinder for, at Kommissionen tager denne argumentation i betragtning. Selv om det er korrekt, at det ikke umiddelbart kan udelukkes, at toldens ophør kunne have bidraget til stigningen i markedsandelen for importen fra Norge, var der tale om konkurrence, som EF-erhvervsgrenen blev udsat for efter EØS-aftalens ikrafttrædelse. I denne forbindelse har sagsøgerne ikke anfægtet Kommissionens konstatering af, at priserne på importen fra Norge i undersøgelsesperioden var sammenlignelige med EF-erhvervsgrenens priser, jf. den anfægtede afgørelses punkt 95, og sagsøgerne har selv anført, at de anså denne import for at være et udslag af loyal konkurrence.

- 150 Det følger heraf, at sagsøgernes klagepunkter ikke kan påvirke gyldigheden af det, Kommissionen har konstateret vedrørende udviklingen i EF-erhvervsgrenens markedsandel.
- 151 Hvad for det tredje angår lukningen af to selskaber forekommer sagsøgernes forklaring om, at disse selskaber havde lidt for meget under importen fra Sovjetunionen og Kina, der enten skete til dumpingpriser eller under tilsidesættelse af tilsagn, til, at de kunne rette op på deres situation efter, at de i denne sag omtvistede foranstaltninger blev indført i 1993/1994, bestemt sandsynlig. Det følger imidlertid ikke heraf, at Kommissionen begik en fejl, da den efter at have taget hensyn til denne omstændighed i forbindelse med den samlede vurdering af EF-erhvervsgrenens situation konkluderede, at erhvervsgrenen ikke havde draget tilstrækkelig fordel af antidumpingforanstaltningerne.
- 152 Hvad for det fjerde angår den faldende beskæftigelse i EF-erhvervsgrenen bemærkes, at antidumpingforanstaltningerne har til formål at give EF-erhvervsgrenen mulighed for at gennemføre en omstrukturering og blive mere effektiv. En nedgang i beskæftigelsen, der ledsages af en stigning i produktionen og produktiviteten, er derfor ikke nødvendigvis en faktor, der i sig selv gør det muligt at konkludere, at foranstaltningerne ikke havde de forventede virkninger. Faldende beskæftigelse er ikke desto mindre en omstændighed, der blandt andre kan tages i betragtning, når det inden for rammerne af en samlet vurdering af EF-erhvervsgrenens situation konkluderes, at erhvervsgrenens situation har forværret sig i løbet af foranstaltningernes anvendelse.
- 153 Hvad for det sidste angår spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens samlede konklusion om, at EF-erhvervsgrenen ikke havde draget tilstrækkelig fordel af foranstaltningerne, er behæftet med en åbenbar fejl, kan det bestemt ikke udelukkes, at de faktiske forhold, der ligger til grund for denne konklusion, kan være genstand for forskellige vurderinger. Der er imidlertid ingen af disse

vurderinger, der forekommer at være indlysende eller åbenbart fejlagtige. Under disse omstændigheder tilkommer det ikke Fællesskabets retsinstanser at sætte deres skøn i stedet for Kommissionens for så vidt angår foranstaltningernes virkninger.

- 154 Sagsøgerne har derfor ikke godtgjort, at Kommissionen begik en åbenbar fejl ved at konkludere, at de pågældende antidumpingforanstaltninger ikke gav sig udslag i de forventede virkninger.
- 155 Inden for rammerne af det andet led af det andet anbringende skal der herefter også tages stilling til sagsøgernes påstand om, at Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn over følgevirkningerne af foranstaltningernes udløb for EF-erhvervsgrenen. Kommissionen har i den anfægtede afgørelses betragtning 141 herom anført, at der er muligt, at EF-erhvervsgrenens situation vil blive forværret, men betydningen af denne forværring er vanskelig at vurdere. Det følger endvidere af betragtning 141, at Kommissionen var af den opfattelse, at det ikke er sandsynligt, at EF-erhvervsgrenen helt forsvinder, idet brugerne ønsker at bevare sikre forsyningskilder inden for Fællesskabet.
- 156 Den af sagsøgerne kritiserede uoverensstemmelse mellem denne sidstnævnte opfattelse og de udtryk, der anvendes i »disclosure-dokumentets« punkt 9.2.3, hvorefter »[f]ølgerne for beskæftigelsen af, at denne produktion eventuelt ophører, er imidlertid ikke er så klare, da ovnene enten kan nedlukkes eller anvendes til produktion af andre ferrolegeringer« (»[t]he impact in employment that would result from a possible stop in this production is not so clear, however, as furnaces could either be decommissioned or switched to the production of other ferro-alloys«), påvirker imidlertid ikke indholdet af Kommissionens argumentation, der er tilsvarende de to steder. Det forhold, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse har undladt at gentage det citerede, og har erstattet det citerede med de betragtninger, der findes i disclosure-dokumentets forudgående punkt, godtgør ikke, at påstanden i den anfægtede afgørelse er behæftet med en åbenbar fejl.

- 157 I øvrigt er der ingen uoverensstemmelse mellem det, der hævdes i den anfægtede afgørelses betragtning 141, hvorefter brugerne ønsker at bevare stabile forsyningskilder i Fællesskabet, og påstanden i afgørelsens betragtning 146, hvorefter brugerne har klaget over en begrænsning af deres forsyningskilder. Brugernes ønske om at råde over flere forsyningskilder i forskellige lande er ikke uforeneligt med deres ønske om ligeledes at bevare sikre forsyningskilder i Fællesskabet.
- 158 Første led af det første anbringende er derfor ugrundet, i det omfang det bygger på en faktisk fejl, og det andet led af det andet anbringende, der bygger på et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til EF-erhvervsgrænsens situation, er også ugrundet.

2. Anbringendets tredje led vedrørende et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til foranstaltningernes virkning for brugerne

a) Parternes argumenter

— Foranstaltningernes omkostninger for brugerne

- 159 Sagsøgerne har anført, at den omkostningsandel, ferrosilicium udgør af omkostningerne ved stålproduktionen, ikke udviklede sig i 1990'erne. Sagsøgerne har heraf udledt, at antidumpingforanstaltningerne ikke mærkbart kunne forøge brugernes produktionsomkostninger, og at Kommissionen under disse omstændigheder ikke engang skulle analysere antidumpingforanstaltningernes virkning for brugerne i forbindelse med den fornyede undersøgelse. Sagsøgerne er af den

opfattelse, at dette er tilstrækkeligt til at godtgøre, at der blev udøvet et åbenbart urigtigt skøn over de faktiske omstændigheder hvad angår foranstaltningernes virkning for brugerne.

- 160 Sagsøgerne har anført, at foranstaltningernes påvirkning af brugernes produktionsomkostninger svarer til 0,1% af disse omkostninger, hvilket må anses for ubetydeligt. Sagsøgerne har påberåbt sig fællesskabsinstitutionernes praksis, idet de har henvist til flere sager, hvor en større påvirkning ikke er blevet anset for at være tilstrækkelig til at hindre vedtagelse eller opretholdelse af beskyttelsesforanstaltninger.
- 161 Sagsøgerne har kritiseret Kommissionen for at have bygget sin beregning af virkningen af antidumpingforanstaltningernes ophør for jern- og stålindustrien, der findes i den anfægtede afgørelses betragtning 147, på en formodning om et prisfald på 15% uden på noget tidspunkt at have efterprøvet dette tal ved en grundig økonomisk analyse.
- 162 Kommissionen mener ikke, at den udøvede et åbenbart urigtigt skøn ved at vælge at fremlægge foranstaltningernes virkning på brugernes produktionsomkostninger i absolutte tal, nemlig 60 mio. EUR pr. år. Kommissionen har bemærket, at den var af den opfattelse, at en forlængelse af foranstaltningerne i en yderligere periode på fem år ville have pålagt brugerne en urimelig økonomisk byrde (dvs. 60 mio. EUR pr. år) for brugerne, selv om der procentvis kun er tale om en minimal stigning (dvs. 0,1% af produktionsomkostningerne).
- 163 For så vidt angår det antagede prisfald på 15% ved foranstaltningernes ophævelse, er Kommissionen af den opfattelse, at det nøjagtige beløb har mindre betydning, da et prisfald på ferrosilicium under alle omstændigheder vil nedbringe brugernes omkostninger.

— Foranstaltningernes virkning på konkurrencen

- 164 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn ved at godtage brugernes påstande om, at foranstaltningerne i høj grad begrænsede forsyningskilderne og fastholdt priserne på et kunstigt højt niveau på fællesskabsmarkedet, således at stålproducenterne i Fællesskabet havde svært ved at konkurrere med stålproducenter uden for Fællesskabet.
- 165 Hvad angår forsyningskilderne har sagsøgerne anerkendt, at foranstaltningerne begrænsede importen fra de lande, der var berørt af foranstaltningerne. De har imidlertid gjort gældende, idet de har påberåbt sig tallene i den anfægtede afgørelse, at der er vigtige forsyningskilder uden for EF-crhvervsgrenen, og at importen fra de lande, der var berørt af antidumpingforanstaltningerne, i stort omfang er blevet erstattet af anden import, der gennemføres til priser, der ikke er en følge af skadelig dumping.
- 166 Sagsøgerne har bestridt Kommissionens påstand om, at prisen på ferrosilicium i Fællesskabet er kunstigt høj. Ifølge sagsøgerne har prisen på ferrosilicium i Fællesskabet fulgt prisudviklingen på verdensplan, hvilket Kommissionen selv har nævnt i den anfægtede afgørelses betragtning 104.
- 167 Hvad endelig angår brugernes konkurrencesituation har sagsøgerne kritiseret Kommissionen for ikke at have fremlagt noget konkret forhold til støtte for argumentationen. Sagsøgerne har påberåbt sig en skrivelse af 13. september 2000 fra Kommissionen, hvori det er anført, at jern- og stålindustriens produktionsomkostninger i forhold til omsætningen faldt fra 80% til 70% i begyndelsen af

1990'erne. Sagsøgerne har af disse tal udledt, at jern- og stålindustrien forbedrede sin internationale konkurrencesituation. Ifølge sagsøgerne ændrer foranstaltningernes virkning på 0,1% på omkostningerne til produktion af stål ikke ved denne forbedring.

- 168 Sagsøgerne har bemærket, at antidumpingforanstaltninger har til formål at genoprette en loyal konkurrence på fællesskabsmarkedet. Sagsøgerne er af den opfattelse, at det er normalt, at disse foranstaltninger har hævet prisen på import fra tredjelande, der anses for skyldige i dumping. Kommissionens stilling bidrog til at berettige et prisfald, der skyldtes illoyal import, hvilket var til gavn for brugerne og til skade for EF-erhvervsgrenen. Sagsøgerne har anført, at Kommissionens argumentation er i strid med logikken, ånden og ordlyden i grundforordningens artikel 21, idet den fører til, at en erhvervsgren, der ønskede at drage fordel af dumpingpriser, opnåede fordele på bekostning af en anden erhvervsgren.
- 169 Kommissionen er af den opfattelse, at det er åbenbart, at en stigning i råvarenes pris stiller brugerne dårligere i konkurrencen. Ifølge Kommissionen er spørgsmålet ikke, om denne ulempe er begrænset, men om den er berettiget under hensyn til det forhold, at EF-erhvervsgrenen ikke har godtgjort, at den var i stand til at vende den ufordelagtige situation, den befandt sig i, inden foranstaltningerne blev styrket i 1993 og 1994.

— Foranstaltningernes kumulative virkning på priserne

- 170 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn ved at påberåbe sig, at foranstaltningerne havde en samlet virkning for brugerne. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen aldrig har fremført dette argument i forbindelse med de fornyede undersøgelser, der blev foretaget i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 2. Sagsøgerne har tilføjet, at

Kommissionen ikke har kvantificeret antidumpingforanstaltningernes såkaldte kumulative virkning i den anfægtede afgørelse. Ifølge sagsøgerne skaber en accept af den kumulative virkning i forbindelse med fastlæggelsen af Fællesskabets interesser en alvorlig åbning i den effektive anvendelse af Fællesskabets antidumpinglovgivning.

- 171 Kommissionen har anført, at sagsøgerne ikke har forklaret, hvorfor brugerne skulle bære foranstaltningernes kumulative virkning, hvis de ikke giver EF-erhvervsgrenen de forventede fordele. Hvad angår kritikken af, at den kumulerede virkning ikke var blevet kvantificeret i den anfægtede afgørelse, har Kommissionen anført, at det bestemt er muligt at vurdere denne virkning på grundlag af de omsætningstal, der findes i afgørelsen.

b) Rettens bemærkninger

- 172 Først behandles sagsøgernes argumenter vedrørende foranstaltningernes omkostninger for brugerne, herunder foranstaltningernes kumulative virkning, hvorefter der tages stilling til klagepunkterne vedrørende brugernes konkurrencesituation.
- 173 I forbindelse med en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kommer til udløb, er det ikke blot berettiget at tage hensyn til foranstaltningernes kumulative virkning med henblik på at bedømme Fællesskabets interesser, men ligeledes nødvendigt. En nedgang i brugernes fortjeneste, der skyldes dyrere råvarer, påvirker disse virksomheders aktiekurs og de betingelser, hvorunder de kan finde den kapital, der er nødvendig for at kunne investere. Disse faktorer påvirkes af udsigten til, om brugerne på mellemlangt og langt sigt bliver rentable, og det er åbenbart, at antidumpingforanstaltningerne kan have en kumulativ virkning i denne henseende.

- 174 Sagsøgernes argument om, at Kommissionen ikke burde analysere foranstaltningernes kumulative virkning for brugerne i denne sag, da omkostningerne til ferrosilicium har udgjort en stabil andel af omkostningerne til stålproduktion, skal således forkastes. Foranstaltningernes kumulative virkning er ligeledes et forhold, der kan berettige, at konklusionerne vedrørende Fællesskabets interesser i forbindelse med den fornyede undersøgelse adskiller sig fra Rådets konklusioner i forbindelse med foranstaltningernes indførelse.
- 175 Klagepunktet, der bygger på det forhold, at Kommissionen hverken i sin endelige konklusion eller i den anfægtede afgørelse har angivet, at foranstaltningernes virkning på brugernes produktionsomkostninger svarer til 0,1% af disse omkostninger, er et spørgsmål om fremstillingsformen, hvilket ikke kan have påvirket den materielle afgørelse. Klagepunktet skal derfor forkastes.
- 176 Hvad endvidere angår sagsøgernes kritik af Kommissionens valg af at tage udgangspunkt i en formodning om et prisfald på 15% ved vurderingen af de sandsynlige virkninger af foranstaltningernes udløb for brugerne, skal det på den ene side bemærkes, at vurderingen af disse virkninger efter sin art er en forudsigelse, der sædvanligvis bygger på hypoteser. På den anden side har sagsøgerne ikke bestridt, at det er sandsynligt, at priserne på ferrosilicium falder efter foranstaltningernes udløb. Det nøjagtige prisfald kan imidlertid ikke påvirke gyldigheden af Kommissionens argumentation.
- 177 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn hvad angår foranstaltningernes omkostninger for brugerne.
- 178 Hvad angår brugernes konkurrencesituation forekommer der ikke at være nogen åbenbare fejl i den anfægtede afgørelses betragtninger om, at de omtvistede foranstaltninger i høj grad begrænsede forsyningskilderne og fastholdt priserne på et kunstigt højt niveau på fællesskabsmarkedet. Det forhold, at jern- og stålindustrien skal betale højere priser end deres konkurrenter i tredjelande,

stiller endvidere industrien i en ringere konkurrencesituation. Denne ringere situation påvirkes ikke af, at produktionsomkostningernes andel af Fællesskabets jern- og stålindustri omsætning er faldet. Hvis det er lykkedes denne industri at reducere produktionsomkostningerne på trods af de høje priser på visse råvarer, vil den sædvanlige følge af foranstaltningers udløb være, at denne reduktion bliver endnu større, hvorved industriens konkurrencesituation forbedres.

- 179 Sagsøgernes antagelse om, at Kommissionen udøvede et åbenbart urigtigt skøn hvad angår foranstaltningernes virkning for brugerne, er derfor ugrundet.

3. Anbringendets fjerde led vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår interesseafvejningen

a) Parternes argumenter

- 180 Sagsøgerne, støttet af Kongeriget Spanien, har bemærket, at foranstaltningernes virkning i procent på brugernes produktionsomkostninger, nemlig 0,1%, skal anses for ubetydelig. Sagsøgerne er endvidere af den opfattelse, at det klart er godtgjort, at brugernes situation ikke er forværret — den er endog forbedret — siden foranstaltningernes indførelse. Sagsøgerne har understreget, at det påståede prisfald i Fællesskabet på 15%, hvis det i det hele taget indtræder, nedsætter brugernes produktionsomkostninger med 0,1%, mens det indebærer et omsætningstab på 15% for EF-erhvervsgrenen, hvilket økonomisk set betyder, at erhvervsgrenen ikke kan overleve. Sagsøgerne er af den opfattelse, at Kommissionen under disse omstændigheder ikke klart kunne konkludere, at det ikke var i Fællesskabets interesse at anvende antidumpingforanstaltninger.

- 181 Kommissionen er af den opfattelse, at den af sagsøgerne foreslåede fremgangsmåde er alt for simpel, idet den ikke giver mulighed for at bedømme den effektive virkning af foranstaltningerne under en fornyet undersøgelse. Kommissionen har bestridt sagsøgernes påstand om, at et prisfald på 15% på markedet betyder, at EF-erhvervsgrenen ikke kan overleve.

b) Rettens bemærkninger

- 182 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionens vurdering af, at det ikke er sandsynligt, at EF-erhvervsgrenen ikke kan overleve, hvis foranstaltningerne udløber, er åbenbart fejlagtig. Derimod går Kommissionen selv ud fra den formodning, at foranstaltningernes udløb kan indebære en betydelig forværring af EF-erhvervsgrenens situation.
- 183 Det er imidlertid ikke, som Kommissionen har anført med rette, tilstrækkeligt ved afvejningen af EF-erhvervsgrenens og brugernes interesser at sammenligne de negative følger, der for hver af parterne kan blive resultatet af en afgørelse, der går imod deres respektive interesser. Det er i øvrigt berettiget, og endog nødvendigt, at tage hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt foranstaltningerne har haft de ønskede følger for så vidt angår den beskyttede erhvervsgrenens konkurrenceevne og dens fremtidsudsigter.
- 184 Da Kommissionen imidlertid har fastslået — uden at den udøvede et åbenbart urigtigt skøn — at de i denne sag omhandlede foranstaltninger ikke havde de forventede virkninger, begik den heller ikke en åbenbar fejl ved at finde, at den klart kunne konkludere, at det ikke var i Fællesskabets interesse at fortsætte anvendelsen af de nævnte foranstaltninger, selv om foranstaltningernes påvirkning af brugernes omkostninger ikke var betydelig i procentuel forstand.

- 185 Fjerde led af det andet anbringende er derfor ugrundet. Dette anbringende skal således forkastes i sin helhed.

E – *Den anfægtede afgørelses begrundelse*

1. *Parternes argumenter*

- 186 Sagsøgerne er af den opfattelse, uden at de dog udtrykkeligt har gjort et anbringende gældende herom, at den anfægtede afgørelse er mangelfuldt begrundet i flere henseender. For det første har sagsøgerne anført, at Kommissionen har undladt at begrunde, hvorfor den ikke tog hensyn til Sovjetunionens systematiske tilsidesættelse af tilsagn. For det andet har sagsøgerne kritiseret det forhold, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder en analyse, der begrunder, at de brugere, der har givet Kommissionen oplysninger, var repræsentative. For det tredje har sagsøgerne anset det for en tilsidesættelse af begrundelsespligten, at Kommissionen ikke i den anfægtede afgørelse anvendte tallet 0,1% til angivelse af foranstaltingernes påvirkning af brugernes produktionsomkostninger. Sagsøgerne har for det fjerde kritiseret Kommissionen for ikke at have nævnt, hvilken »kunstig« stigning i prisen på ferrosilicium i Fællesskabet antidumpingforanstaltingerne bevirkede. For det femte har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen ikke er fremkommet med konkrete forhold til støtte for argumentationen vedrørende foranstaltingernes påvirkning af brugernes konkurrencesituation. Endelig har sagsøgerne for det sjette kritiseret Kommissionen for ikke at have kvantificeret foranstaltingernes kumulative virkning for brugerne.

2. Rettens bemærkninger

- 187 Selv om sagsøgerne ikke har gjort et selvstændigt anbringende gældende i den her omhandlede sammenhæng, skal de forskellige klagepunkter, der er rejst i forbindelse med de ovenfor behandlede anbringender, og som vedrører den anfægtede afgørelses begrundelse, behandles.
- 188 Det første klagepunkt om, at Kommissionen undlod at begrunde, hvorfor den ikke tog hensyn til Sovjetunionens systematiske tilsidesættelse af tilsagn, er imidlertid uden grundlag. Det fremgår af den anfægtede afgørelses betragtning 133 og 134, at Kommissionen har undersøgt virkningerne af tilsagnetnes tilsidesættelse for EF-erhvervsgrænsens situation.
- 189 Hvad for det andet angår den manglende redegørelse for de grunde, der fik Kommissionen til at antage, at de brugere, der var fremkommet med oplysninger, var repræsentative, følger det af præmis 93 ovenfor, at det ikke var nødvendigt at fremkomme med en detaljeret redegørelse herfor i den anfægtede afgørelse.
- 190 Hvad for det tredje angår det forhold, at Kommissionen ikke i den anfægtede afgørelse anvendte tallet 0,1% til angivelse af foranstaltningernes påvirkning af brugernes produktionsomkostninger, men valgte at anvende påvirkningen i absolutte tal, nemlig 60 mio. EUR pr. år, kan det ikke anses for en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Der er nemlig tale om et spørgsmål om fremstillingsformen, der er uden betydning for den materielle afgørelse, som i punkt 145-147 indeholder taloplysninger vedrørende den virkning, foranstaltningernes udløb forventes at få for brugerne, hvilket gør det muligt at følge Kommissionens

argumentation i sin helhed. Under disse omstændigheder kan den af Kommissionen valgte fremstillingsform hverken påvirke sagsøgernes forståelse af den anfægtede afgørelses begrundelse eller forsvaret af deres rettigheder. Den valgte fremstillingsform skader heller ikke den retlige efterprøvelse af den anfægtede afgørelse.

- 191 Det var for det fjerde ikke nødvendigt for Kommissionen i den anfægtede afgørelse at forklare, at prisen på ferrosilicium i Fællesskabet var højere på grund af antidumpingforanstaltningerne, end den ville have været, hvis de ikke var indført, og konkurrencen havde været fri. Denne konstatering følger nemlig nødvendigvis af, at det er fastslået, at det var sandsynligt, at skaden ville indtræffe på ny, hvis foranstaltningerne udløb. Sagsøgerne kan derfor ikke kritisere Kommissionen for ikke at have nævnt, hvilken »kunstig« stigning i prisen på ferrosilicium i Fællesskabet antidumpingforanstaltningerne bevirkede.
- 192 For så vidt angår det femte klagepunkt om, at Kommissionen ikke er fremkommet med konkrete forhold til støtte for dens argumentation vedrørende foranstaltningernes påvirkning af brugernes konkurrencesituation, er det åbenbart, at råstofferne højere pris i Fællesskabet påvirker EF-brugernes konkurrencesituation i forhold til deres konkurrenter i tredjelande, hvori der ikke er antidumpingforanstaltninger i kraft. Det kan derfor ikke kræves, at Kommissionen fremkommer med forklaringer vedrørende dette punkt.
- 193 Hvad endelig angår kritikken af, at Kommissionen ikke kvantificerede foranstaltningernes kumulative virkning for brugerne, skal det anføres, at gyldigheden af den anfægtede afgørelses argumentation vedrørende denne kumulative virkning ikke afhænger af dennes kvantitative betydning. Det er derfor ikke nødvendigt at angive betydningen, hverken for at give sagsøgerne mulighed for at få kendskab til argumentationen i den anfægtede afgørelse eller for at gøre det muligt for Retten at udøve sin prøvelse.

- 194 Sagsøgernes klagepunkter vedrørende den anfægtede afgørelses begrundelse er derfor ugrundede.
- 195 Det følger af ovenstående, at sagsøgernes anbringender ikke er begrundede. Kommissionen skal derfor frifindes.

Sagens omkostninger

- 196 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 197 Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor in solidum dømmes til at betale Kommissionens og intervenienternes omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler, i overensstemmelse med Kommissionens og intervenienternes påstande herom.
- 198 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling)

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger, ligesom de in solidum betaler Kommissionens og intervenienternes, TNC Kazchrome og Alloy 2000, omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.
- 3) Intervenienten Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

Forwood

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juli 2003.

H. Jung

N.J. Forwood

Justitssekretær

Afdelingsformand

Indhold

Twistens baggrund	II - 2369
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 2374
Retlige bemærkninger	II - 2377
A — De principper, der regulerer vurderingen af Fællesskabets interesser ved en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, der kommer til udløb, og det første led i det andet anbringende	II - 2378
1. Parternes argumenter	II - 2378
2. Rettens bemærkninger	II - 2380
a) Fortolkningen af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21	II - 2380
b) Første led af det andet anbringende	II - 2386
B — De fire første led af det første anbringende	II - 2388
1. Anbringendets første led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2, og artikel 21 på grund af, at der ved analysen af Fællesskabets interesser blev taget hensyn til perioden siden 1987	II - 2388
a) Parternes argumenter	II - 2388
b) Rettens bemærkninger	II - 2389
2. Anbringendets andet led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 2 og 5, på grund af, at der blev taget hensyn til indlæg fra brugerne, selv om de var indgivet for sent	II - 2391
a) Parternes argumenter	II - 2391
b) Rettens bemærkninger	II - 2392
3. Anbringendets tredje led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 5, på grund af, at brugernes indlæg ikke var repræsentative	II - 2394
a) Parternes argumenter	II - 2394
b) Rettens bemærkninger	II - 2396

EUROALLIAGES M.F.L. MOD KOMMISSIONEN

4.	Anbringendets fjerde led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 21, stk. 7, på grund af, at der blev taget hensyn til ikke behørigt dokumenterede oplysninger fra brugerne	II - 2399
	a) Parternes argumenter	II - 2399
	b) Rettens bemærkninger	II - 2400
C —	Anbringendets femte led vedrørende en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 6, på grund af nægtelsen af at organisere et møde	II - 2401
	1. Parternes argumenter	II - 2401
	2. Rettens bemærkninger	II - 2403
D —	Andet til fjerde led af det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn i analysen af Fællesskabets interesser	II - 2406
	1. Andet led af det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår EF-erhvervsgrenens situation og vedrørende den faktuelle fejl, der blev påberåbt i forbindelse med første led af det første anbringende	II - 2406
	a) Parternes argumenter	II - 2406
	b) Rettens bemærkninger	II - 2410
	2. Anbringendets tredje led vedrørende et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til foranstaltningernes virkning for brugerne	II - 2417
	a) Parternes argumenter	II - 2417
	— Foranstaltningernes omkostninger for brugerne	II - 2417
	— Foranstaltningernes virkning på konkurrencen	II - 2419
	— Foranstaltningernes kumulative virkning på priserne	II - 2420
	b) Rettens bemærkninger	II - 2421
	3. Anbringendets fjerde led vedrørende et åbenbart urigtigt skøn hvad angår interesseafvejningen	II - 2423
	a) Parternes argumenter	II - 2423
	b) Rettens bemærkninger	II - 2424
E —	Den anfægtede afgørelses begrundelse	II - 2425
	1. Parternes argumenter	II - 2425
	2. Rettens bemærkninger	II - 2426
	Sagens omkostninger	II - 2428